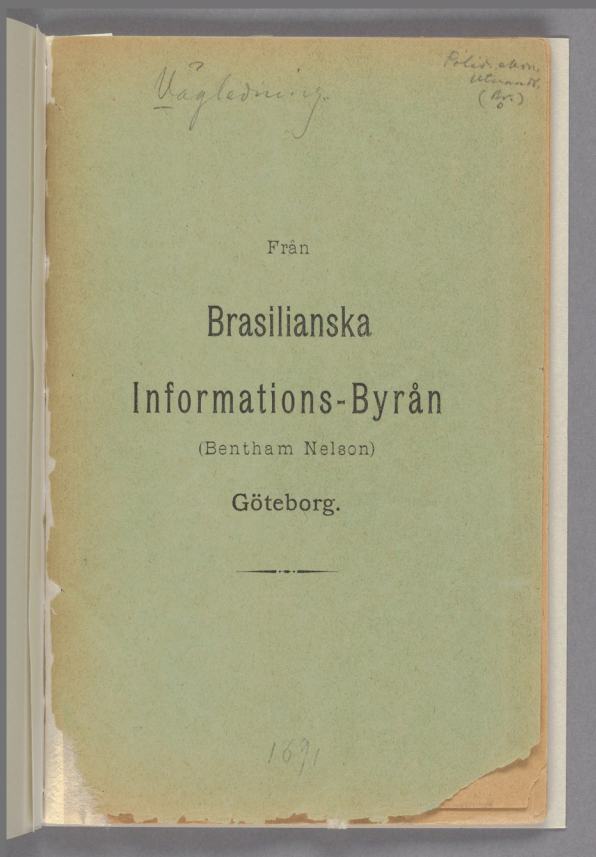

Vägledning och rådgifvare för invandrare till Brasiliens ...

54 C Br.

Digitaliserad år 2020

National Library
of Sweden

Utgledning.

Polis. abn.
utkast.
(Br.)

Från

Brasilianska
Informations-Byrån

(Bentham Nelson)

Göteborg.

1871

I M

VÄGLEDNING

OCH

RÅDGIFVARE

FÖR

INVANDRARE

TILL

BRASILJENS FÖRENTA STATER.

GÖTEBORG,
WALD. ZACHRISSONS BOKTRYCKERI
1891.

Utdrag ur den af Fransk-Brasilianska komitén under
verldsutställningen 1889 utgifna
»Vägledning för utvandrare till Brasilien».

Man utva
nytt hemland
kan erhålla ett
som lönar sig,
önskan att förb
ma i besittning
som man kan
Man har i
ver verldshafve
att de här hem
sett andra åter
mogenhet, fastä
Man har i
verid, och att
hvad man anför
Och så v
nerna gjort.
Man är i
och man hopp
kunna komma
egen lilla verk
Emellertid
delta sätt öfver
der långt borta
frågar de gamle
ha någon anledn
De gamle
delta sätt, gen
ett land till ett
tuzen utbredt
skjutit skott, hv

Hvarför man utvandrar.

Man utvandrar från sitt fädernesland och går att söka sig ett nytt hemland icke allenast derföre, att man i fäderneslandet icke kan erhålla ett stadigt och jämnt arbete, och icke heller ett arbete som lönar sig, utan äfven derföre att man hyser den fullt berättigade önskan att förbättra sin ställning, att förtjena mera och lättare komma i besittning af ett stycke jord, som man sjelf får råda öfver och som man kan lemna i arf åt sina barn.

Man har hört talas om några af ens vänner, som farit bort öfver världshafvet och som derborta lefva i stort välstånd, under det att de här hemma knappt kunde lifnära sig och sin familj. Man har sett andra återkomma hem från det aflägsna landet med en stor förmögenhet, fastän de reste ut som fattiga.

Man har hört sägas att jorden är så billig derute i denna nya värld, och att hon är så fruktbar, att hon ger hundrafaldt igen, hvad man anförtror i hennes sköte.

Och så vill man i sin tur resa dit ut, för att göra som vännerna gjort.

Man är icke mindre modig och icke håller dummare än de, och man hoppas derföre att genom sparsamhet och arbete en gång kunna komma derhän, att man är herre öfver sin egen torfva, sin egen lilla verkstad eller att man kan få sköta sin egen lilla affär.

Emellertid tvekar man ännu. Har man verkligen mod att på detta sätt öfverge sin fädernejord? Är man så säker på att lyckas der långt borta från hemmet, från släkt och vänner? — Man rådfrågar de gamle, man studerar böcker, skrifna af personer, som icke ha någon anledning att ljuga.

De gamle svara sålunda: »Gån dit ut mina barn! Det är på detta sätt, genom efter hvarandra kommande folkvandringar från ett land till ett annat, som jorden har blifvit befolkad, som civilisationen utbredt sig, som hvarje stor, i full växtkraft varande nation skjutit skott, hvilka i kommande tider skola föreviga nationens namn.

Gån dit ut mina barn! Derute i nya verlden, finnes det fruktbara jordvidder att uppodla och bruka, der finnes det välstånd att vinna, stundom rikedom.

De erfarne lärde säga i sina skrifter*): »När jag erinrar mig, huru många arma varelsor jag såg i Schweitz nedlutade öfver en urboett eller öfver ett spetsarbete, knappast vågande lyfta sina ögon upp från sitt arbete, och detta från solens uppgång ända till långt in på nätterna, utan att ens för ett sådant pris kunna förskaffa sig det nödvändigaste för att tillfredsställa sina lefnadsbehof; och när jag tänker på, hur lätt allting här spirar upp ur jorden, en jord, som man kan få för intet, så frågar jag mig sjelf, hvilken outgrundlig nyck af ödet det kan vara, som gör att jordens ena halva är så öfverfull af menniskor, att det icke finnes bröd för dem alla, under det att den andra jordhalvan är så glest befolkad, att det icke fins armar nog för att skörda, hvad naturen ger menniskan utan något hennes arbete. Borde icke emigrationens flod i stora vågor strömma ut öfver detta land, som är så gynnadt af naturen och så fattigt på menniskor?»

Det är om Brasilien, som den lärde resanden talar så.

Man läser allt detta och man är så godt som fullt besluten att ge sig af.

En sista tanke håller en ännu tillbaka.

Man frågar sig sjelf hvad man skall kunna göra derute, och arbetskamrater, som varit bosatta i dessa länder, upplysa derom utförligt.

»Om man är jordarbetare, grofarbetare eller handverkare, om ni lefvat en landbrukares lif, odlande jorden för egen eller andras räkning, om ni med ett ord är en landman och vill som sådan förbättra er ställning, så tveka icke, utan res! Det fins derute stora plantager, som genast behöfva er arbetskraft; det fins vidsträckta odlingsmarker på hvilka edra starka armar skola finna full sysselättning; det finnes väldiga jordegendomar för uppfödande af kreatur, der edra erfarenheter i fråga om ladugårdsskötseln komma till nytta.»

»Sedan något mer än tre år tillbaka hafva 250,000 italienske arbetare utvandrat till södra Brasiliens stater — till Minas-Geraes, Espirito-Santo, Rio de Janeiro, Santa-Catharina, Paraná och framför allt till San Paulo — och alla hafva der omedelbart efter framkomsten funnit anställning och alla äro de nöjda och lyckliga.»

»De hade icke mycket med sig dit utom sina armar, sin erfarenhet, sin redbarhet, sin nykterhet och sin kärlek till arbetet. De

Se: Voyage au Brésil, par M. et M:m Louis Agassiz. Paris 1868. (Resa i Brasilien af herr och fru Louis Agassiz.)

började med att taga anställning hos en plantageegare, som gaf dem en måttlig lön. Hos honom lärde de sig känna landet och sättet för dess odlande, så olika det de voro vana vid från Europa. De hafva sålunda lärt sig landets språk och så småningom vant sig vid klimatet och vid lefnadssättet i sitt nya fosterland — ty hvarje land har ju sina särskilda plägseder — äfvensom vid den för landet egendomliga födan. Man äter nämligen icke der hvarje dag hvetebröd eller rågröd; detta ersättes med maniökroten eller af majs. Man dricker icke vin, brännvin eller öl till alla måltider. Grannarne dricka vatten eller tafia, och de må icke sämre för det. Man gör som de, och man finner sig väl deraf.»

»Sedan några månader, ett år eller ett par gått till ända med att på detta sätt förtjena sitt bröd hos andra, har man samlat en tillräcklig sparpennning, så att man hemifrån fäderneslandet hemtar öfver sina föräldrar, sina vänner och kamrater.

»Då blir man i sin tur en liten godsegare. Man köper på kredit eller kontant — allt efter ens tillgångar — några tiotal hektarer jord, och man är sin plantageegare, man är sin egen.»

»Är man handverkare, så är det icke allestädes så lätt att vinna anställning, om man icke har några tillgångar, så att man kan etablera sig för egen räkning eller invänta ett gynsam tillfälle.»

»Om man icke heller kan något yrke, om man är en odåga i sitt eget land, så gör man bäst i att stanna kvar der. Ty märk väl, att de som i Nya Verlden komma till stort välstånd och framför allt de, som der skaffa sig en förmögenhet, de hafva måst utveckla mycket större talang, mycket mer förtänksamhet och kunskaper än de hade behöft i sitt eget fädernesland.»

»Här i Europa, i dessa gamla länder, der allting är ordnad så, att hvar och en icke behöfver kunna mer än en enda sak för att här kunna — mer eller mindre lätt — skaffa sig sin bergning. Den mindre jordbrukaren t. ex. får — för pengar förstås — alltid någon som bygger upp åt honom hans hus, någon som bakar hans bröd, någon som syr hans kläder, någon som transporterar hans produkter till staden etc.»

»Om någon derute vill fort komma till välstånd, om han snart vill ha något att bruka sin jord med, så måste han sjelf hitta på råd, han måste bland sin egen omgifning finna någon, som genast hjälper honom. Han måste på en gång vara både jordarbetare, murare, timmerman och bagare och förstå att reda sig endast med hjälp af de sina.»

»Italiendarne göra allt detta. Hvarför skulle icke också andra kunna göra detsamma?»

»Portugiserna — tusentals portugiser — arbeta sig upp från simpla kryddbod-betjenter till ledare af stora grosshandelshus. Hvarför skulle icke äfven andra kunna göra på samma sätt?

En vis man har sagt:

»Stillasittande nationer ruttna likt stillastående vattensamlingar.»

Ja, nationer, som omgifva sig med en kinesisk mur, som icke skicka sina barn ut i världen, som bära fruktan för emigrationen, sådana nationer se sin folkmängd aftaga och sin handel gå under.»

Detta tyckes vara märkvärdigt, men det förhåller sig ändock så, det kan icke förnekas och fackmännen säga hvarför det är så:

»*Ju större emigrationen är desto större antal barn födas.* Sålunda är, som man vet, emigrationen från Tyskland betydlig, liksom antalet der födda barn; i England har man likaledes sett dem båda (emigrationen och antalet födda barn) vara stadda i uppåtgående. A andra sidan är emigrationen från Frankrike så godt som ingen. Kan man förundra sig öfver, att i detta land — de födda barnens antal är så litet.

Så talar M. Jacques Bertillon. Och längre fram säger han:

»*Emigrationen åstadkommer ingen förändring i ett lands folkmängd.* Detta kommer sig deraf att emigranten, då han reser ifrån sitt fädernesland, der qvarlemnar en plats i solljuset, som icke är upptagen. Vid lifvets middagsbord förblifva emellertid platserna icke länge obesatta: antalet födda barn tillväxer så länge som tomrum fortfarande uppstå, och dessa blifva så godt som genast fyllda.»

Han skulle hafva kunnat tillägga siffror för att bevisa sitt påstående. Sådana siffror har Karl Glad, representant för Elsass i tyska riksdagen, nyligen meddelat:

»Antalet födda barn öfverskjuter dödsfallens antal år 1880 i Frankrike med 61,940 och i Tyskland med 522,970, det vill säga, att det senare öfverskottet är nio gånger större än det förra.»

Korteligen, fakta och siffror bevisa numera båda följande sanningar:

Ju mera ett folk emigrerar, desto mera ökas dess folkmängd.

Ju mera ett folk emigrerar, desto mera ökas dess handel med utlandet.

Ju mera ett folk emigrerar, desto mera ökas dess inslytande på utlandet.

Ju mera ett folk emigrerar, desto mindre antal fattiga har det.

Ju mera ett folk emigrerar, desto mindre antal brottslingar finnes der.

Ju mera ett folk emigrerar, desto mindre är det utsatt för revolutioner.

II.

Hvarför utvandrarén bör resa till Brasilien.

Ni har sålunda beslutit Er för att utvandra. Men hvart skall Ni resa? Hvar skall Ni söka Er ett nytt fosterland? Hvar skall Ni förlägga er nya verkningskrets? — Vigtiga frågor, i sanning, af hvilkas besvarande hela Er framtid är beroende.

Man söker öfvertala Er från flera olika sidor. Hvar och en målar sitt land i de mest lysande färger. Hvar och en af dem lofvar Er ett paradis, der Ni icke har annat att göra än att lefva för att vinna rikedom.

Vi skola icke göra som desse. Vi vilja upplysa Eder, icke förleda Eder. Och, om vi råda Eder att gifva Brasilien företrädet, så är det derföre, att vi äro fullt förvissade om, att Ni der skall finna ett lönande och varaktigt arbete, som låter Eder komma i en bergad ställning.

Brasilien erbjuder dem, sôm invandra dit, verkliga fördelar.

Det är ett *ofantligt stort land*. Dess yttinnehåll är nästan lika stort som hela Europa. Det eger derföre väldiga landssträckor, som under sekler ännu kunna mottaga millioner af människor utan att befolkningen der skall behöfva bo så trångt som i Europa.

Det är ett land, som på grund just af sin ofantliga yta, uppskattad till nära *åtta och en half millioner kvadratkilometer*, har att uppvisa stor olikhet i klimatet, i olika delar af landet. Man känner der icke till de nordiska ländernas ytterliga köld. I stället finner man temperaturförhållanden, som passa för alla racer. Om man i norra Brasilien har en medeltemperatur af 27° C., såsom i Pará, så aftager hettan i samma mån som man kommer längre ned mot södern. I Victoria, i staten Pernambuco, har man ännu en medeltemperatur af något mer än 25° C. I Rio de Janeiro är medeltemperaturen icke mer än 24,4° C. I Joinville, i staten Rio-Grande-do-Sul, är medeltemperaturen 17,8° C. I Curitiba, i staten Paraná, är den 17° C.

Det var här fråga om *medeltemperaturen*, det må vi noga ge akt på. I staden Rio Grande-do-Sul i staten med samma namn stiger termometern, när det är som varmast, ända till 32° C. och sjunker under den svalare årstiden ända ned till 1° C., medan stadens medeltemperatur är föga mer än 18° C. Emellertid stiger termometern i Marseille, der medeltemperaturen är 13,7° C., när det

är som varmest, ända till 36° C. och sjunker, när det är kallast, ned till 17,5° C. under noll. På samma sätt stiger termometern i Montpellier till 38,6° C. och sjunker ända ned till 18° C. under noll.

I Brasilien har den nykomne icke att frukta sådana der stora temperaturvexlingar.

I norr är klimatet varmt och fuktigt vid kusten, tempererad på höjderna och på slätterna torrt och uthärdeligt.

I mellersta Brasilien är hettan redan mycket mindre.

I söder är klimatet tempererad och kan jämföras med södra Europas, utan att emellertid någonsin vara så kallt, som det stundom är der om vintern.

Ett obestridligt faktum ådagalägger, att européen kan bosätta sig här och arbeta, viss om att så väl han som hans afkomlingar kunna fullständigt vänja sig vid klimatet. *Sedan 1885, på knappt fyra års tid, hafva omkring tvåhundrafyrtiotre tusen europeiska invandrare landstigit på Brasiliens jord i de båda hamnarna Rio de Janeiro och Santos allenast, såsom följande officiella statistik utvisar:*

Emigranter från Europa anlända till Rio de Janeiro och Santos:

År 1885	30,135
» 1886	25,741
» 1887	55,986
» 1888	131,268
Summa anlända	243,130

Brasilien *behöfver en talrik folkmängd* för att göra de utomordentliga rikedomarne i dess jord gällande. För närvarande är den befolkning, som bebor landet, allt för tunnssädd. Man uppskattar den till högst 12 à 16 millioner invånare på ett område nästan lika som hela Europa. Man finner således der icke ens två invånare på hvarje kvadratkilometer. Samtidigt är det i Frankrike 71 invånare på hvarje kvadratkilometer. I Tyskland är det 87, i Italien 101 och i Belgien 198 invånare på hvarje kvadratkilometer. Men Brasilien har, som vi nyss sågo, icke ens 2 invånare på kvadratkilometern. Om det vore lika tätt befolkadt som Frankrike så skulle det kunna föda en folkmängd af nära 600 millioner inv. Invandringens flod kan derföre ännu i många år vältra stora vågor in i landet, generationer kunna der följa på hvarandra, utan att det ändock kan komma derhän, att de känna sig bo för trångt.

Brasilien är ett *nytt land*, som köper af utländingen det mesta af de förnödenheter och de manufakturvaror, som det behöfver. De industrier, som man der kommer att grundlägga, äro säkra på att inom landet sjelft finna talrika afnämare, som nu endast vänta på att få köpa. Några af dessa industrigrenar kunna i Europa drifvas endast med råvaror, som köpas i Brasilien, ombildas i Europa och säljas till brasilianarne igen. Ett land, som har dyrbara skogar för möbelsnickarens och timmermannens räkning, som har kaffe, sockerrör, kakao och maté; som har hudar och skinn etc. etc., kan öfversällas med fabriker af allä slag utan att härför från utlandet behöfva hemta något råämne, hvaraf hvarje slag finnes på platsen.

Brasilien är ett *land för jordbrukare*, der kaffet ger mera än i något annat land på jorden; der majsen ger 150:e kornet; turkiska bönan ända till 100:e kornet och ris 300:e till 900:e kornet.

Kaffe ger en inkomst af 700 å 1,000 kr. per hektar, sockerröret 750 kr. per hektar, bomullsbusken 700 å 1,000 kr pr hektar. På samma sätt med maniokrotten och andra odlingsväxter. I Frankrike deremot ger hvete 300, 350 högst 400 fr. (210, 245, 280 kr.) per hektar; i Italien ger det till och med icke mer än 200 kr. per hektar och i Nord-Amerikas Förenta Stater icke mer än 125 å 175 kr. I Frankrike gaf vinrankan fordom 500 å 720 fr. (350 å 504 kr.) per hektar; sedan phylloxeran kommit, hafva äfven dessa siffror undergått en minskning. I Brasilien ger ingen af de växter, som der odlas, mindre än 700 kr. per hektar.

Det framgår af allt detta, att alla, som komma till Brasilien, derstädes omedelbart finna en anställning, som är på samma gång varaktig och lönande.

Brasilien är ett *fritt land*, fullkomligt fritt. Den under Europas presterliga och militära ok dignande främlingen finner der, när han kommer i land, nutidens alla frihetstankar sedan länge förverkligade på samma gång som det hjertligaste mottagande. Han kan der lefva alldeles efter sitt eget behag i skydd af toleranta lagar och milda seder, antingen han vill behålla sin ursprungliga nationalitet eller han vill låta naturalisera sig som Brasilianare. Ingen förvänar sig öfver att se den anspråklöse invandraren från i går nästa dag medelst arbete och sparsamhet blifva en af landets rikaste köpmän eller störste jordegare. Ingen fövänar sig öfver att se sonen till den fattige invandraren stiga upp till de högsta statsembeten i sitt nya fädernesland. Fördomar beträffande racer, färg eller religion ha ingen kurs i detta nya land, som icke känner till hvarken militärvälde eller fattigdom.

Om Brasilien är ett frihetens land, så är det dock äfven ett *ordningens land*. Ingen revolution i europeisk mening är att befara.

Ingen enda af dessa plötsliga omstörtningar, som förlama affärerna eller hämma framåtskridandet. Arbetet, som fordrar trygghet, behöfver icke frukta att i hvarje ögonblick se sig hotadt, och partiernas fredliga sammandrabbningar förhindra icke handels och industriens utveckling. De sista slafvar, som funnos i landet, frigåfvos den 13 maj 1888, tack vare energien hos ministären, hvars president var Joao Alfredo Correa d'Oliveira och som bland sina medlemmar hade en Antonio Prado och Rodrigo da Silva.

Alla dessa skäl göra Brasilien till ett i högsta grad tilldragande land för utvandrarerna.

III.

Förmåner för invandrare till Brasilien.

Utom de särskilda förmåner, som af vissa Brasiliens stater utlofvas åt sådana invandrare, som bosätta sig inom statens gränser, och hvilka förmåner vi strax skola nämna, har regeringen öfver Brasiliens förenta stater lofvat *alla invandrare*, oafsedt nationalitet och religion, vissa allmänna förmåner, dem vi nu först gå att meddela våra landsmän.

Allmänna förmåner.

Hvarje tredje klass passagerare — som vid framkomsten till Rio de Janeiro gör anspråk derpå genom att muntligen vända sig till »Koloniserings-byråns» tjänsteman, hvilken kommer ombord å alla till Rio ankommande ångare, eller i hans frånvaro till ett ombud för »Centralföreningen för invandringen», hvilken förening har sitt säte i Rio de Janeiro — komma i åtnjutande af följande allmänna förmåner:

1. Han mottages vid framkomsten till Rio de Janeiro.
2. Han herbergas, födes och underhålles *utan någon som helst kostnad för honom* på invandrarehotellet, hvilket är beläget på »Blommornas ö» (Ilha das Flores), en ö i den härliga Rio-bugten. Invandrarerna åtnjuta der gästfrihet ända till ögonblicket för sin afresa till den del af landet, der han ämnar bosätta sig, eller till dess han erhållit en anställning, som han är belåten med. Han qvarstannar der vanligen fyra eller fem dagar. Läkare finnas anställda vid hotellet, hvilket för öfrigt erbjuder alla nödiga bekvämligheter.
3. Han får *gratis* resa, ifrån det han lemnar hotellet på

»Blommornas ö», på jernväg och ångbåt ända fram till sin bestämelseort eller till den station, som ligger närmast intill den plats der han vill bosätta sig. Denna gratisresa inbegriper äfven transport af invandrarens resgoods och arbetsverktyg, hvilka äro helt och hållet fria från införseltull.

4. Han tillerkännes en odlingsbar jordlott. Denna lott finnes uppmätt och afskild på förhand och innehåller högst 300,000 qv.-m. eller 30 hektar.

Hvarje lott kostar invandraren något mer än 1,000 kr.; om det gäller jord af sämre beskaffenhet, kan priset gå ned ända till 250 kr.

För att komma i besittning af den jordlott, han utvalt, behöfver icke invandraren omedelbart erlägga köpeskillingen för densamma. Han kan, om han så vill, betala denna kontant, men *han kan också erlägga köpeskillingen medelst årliga inbetalningar under fem års tid.*

Om han vill gömma sina små besparingar för att möta de första utgifterna till bosättningen med, så kan invandraren, sedan han tagit i besittning sin till 30 hektarer uppgående jordlott, betala densamma genom att årligen ge ut 200 kr. under fem år, hvarefter han icke behöfver betala någonting mera. Detta vill säga, att han kan bli egare till en jordlott om 30 hektarers yttinnehåll genom att dagligen i fem års tid utbetala 54 öre.

Om invandraren efter de fem årens förlopp icke har kunnat till fyllest betala sin jordlott, så vräkes han därför icke ifrån densamma. Men han får betala en femtedel högre pris därför.

5. Invandraren kan få slippa att börja afbetalningen på sin jordlott *förr än vid ingången af det tredje året efter hans ankomst.* Om han lyckas att fullgöra sin afbetalning före den bestämda tiden, får han tillgodoräkna sig 6 proc. å det i förtid inbetalda beloppet.

6. Invandraren föres till den plats, der han som kolonist vill nedsätta sig, på regeringens bekostnad.

Till dessa af regeringen gifna förmånliga löften åt alla sådana invandrare, som *bestämma sig för landtbruk*, komma äfven dels nedannämde af de enskilda staternas styrelser utlofvade förmåner, dels den längre fram utförligt omnämnda kostnadsfria resan från Bremen till Brasilien.

Särskilda förmåner.

A. Staten Minas-Geraes.

Sedan i augusti 1887 finnes i staten Minas-Geraes inrättadt ett embetsverk för invandrare, hvilket redan börjat draga in i staten ett stort antal jordbrukare från Europa.

Obs. Statens styrelse utlofvar åt sådana invandrare från Europa, Asoriska öarna, Canarieöarna och Teneriffa, som vilja bosätta sig i staten vare sig för egen räkning eller i tjänst hos någon jordegare i landet, följande kontanta bidrag: omkring 162 kr. åt hvarje vuxen person öfver 12 år, omkring 72 kronor för hvarje barn mellan 7 och 12 år samt omkring 36 kr. för hvarje barn mellan 3 och 7 år.

Detta bidrag utbetalas åt den invandrare, som egnar sig åt landtbruk eller som får anställning i ett industriellt etablissement, som är upptaxerad till minst omkring 126,000 kr:s värde, och utbetalningen sker 90 dagar efter sedan invandraren bosatt sig i staten.

Antalet ogifte invandrare må icke uppgå till mer än en fjärdedel af hela antalet.

Hufvudorter för blifvande tätare bosättning af kolonister äro belägna utefter jernvägslinierna eller på stränderna af Rio-das-Velhas.

Hvarje sådan hufvudort är sammansatt af 100 lotter hvar och en om 15 hektarer. Vid sin ankomst till staten blifva invandrarne mottagna, få mat och husrum samt biträde i hotellet Juis-de-Fora vid jernvägen Dom Pedro II och detta under högst tio dagar.

Tusentals invandrare hafva redan åtnjutit dessa förmåner. De hafva kommit till Minas-Geraes och hafva der blifvit mottagna bokstafligen med uttryck af hänförelse och allmän glädje.

B. Staten San Paulo.

Lagen af den 3 februari 1888 har bemyndigat statens styrelse att underhandla med »Sällskapet för invandringens främjande» angående införande af *hundra tusen invandrare* från Europa, Asoriska och Canarieöarne.

Statens styrelse utbetalar i godtgörelse för invandrarne reskostnader följande summor i rundt tal:

137 kr. för vuxne öfver 12 år, 67 kr. för barn mellan 7 och 12 år samt 34 kr. för barn mellan 3 och 7 år.

Denna ersättning utlofvas endast till män och hustru med eller

utan barn; till dess blodsförvandter i rätt uppåt eller nedstigande led; till fader och moder med söner; till män, hustrur och minderåriga barn, som begifva sig till San-Paulo för att bo hos sin hustru, sin man, sina föräldrar eller sina blodsförvandter, hvilka redan bosatt sig i staten.

De familjer som på egen bekostnad invandrat i staten och som egna sig åt jordbruket antingen på någon plantage, i en koloni eller för egen räkning, ha rätt till ett bidrag om ungefär 106 kr. för hvarje vuxen person om 12 års ålder, 62 kr. för barn mellan 7 och 12 år och 34 kr. för barn mellan 3 och 7 år.

De familjer, som införts i landet på regeringens bekostnad, erhålla endast skilnaden mellan det af regeringen lemnade bidraget och det af staten bestämda.

Invandrarne få lyfta detta bidrag trettio dagar efter det de satt sig ned på plantagen, i kolonien eller på sitt eget landtogs. För att få lyfta det böra de förete ett intyg af plantageegaren, af koloniens director eller af fredsdomaren i distriktet eller ordföranden i stadsrepresentationen jemte sitt pass och den handling, som mottogs på invandrarehotellet i statens hufvudort. Det kontanta bidraget utbetalas direkt till invandrarne sjelfva eller till egaren af den plantage, på hvilken de äro anställda, om denne företer en fullmakt från invandrarne jemte nyssnämnda handlingar.

Invandrare, som med bemyndigande af regeringen införts af »Sällskapet för invandringens främjande», hafva icke rätt till detta bidrag.

»Sällskapet för invandringens främjande» kan bemyndigas att införa ogifte invandrare mellan 12 och 50 år gamla, förutsatt att antalet af sådana icke öfverstiger 10 proc. af samtliga invandrare. Samma sällskap har invandrarehotellet i sin vård.

Alla utgifter för invandrens föda, husrum och läkarevård bestridas af staten.

Man kan in skeppa sig direkt till Santos och San-Paulo eller ock till Rio de Janeiro. Resan mellan Rio de Janeiro och San-Paulo göres medels jernväg på 13 timmar. Invandrarne reser med sitt resgods fritt på jernvägen mellan dessa båda städer. Om han stiger i land i Rio de Janeiro, finner han der en statens tjänsteman, som ledsagar honom till hotellet på Ilha-des-Flores, hvarifrån han, när han önskar det, föres på jernväg till San-Paulo. Och går han direkt till Santos, så mottages han äfven der af en tjänsteman, som tager vara på hans resgods och ledsagar honom till staden San-Paulo, dit resan tager 2 timmar på jernväg.

IV.

Huru böra invandrarne inrätta sig vid sin ankomst till Brasilien?

Åt hvilket näringsfång böra invandrarne egna sig vid sin första ankomst till sådana stater, som redan nu ega en ordnad förvaltning för invandrares emottagande och betjenande, såsom Minas-Geraes, San-Paulo, Paraná, Santa-Catharina, Rio Grando-do-Sul, etc., hvilka stater företrädesvis idka jordbruk och boskapsskötsel, och hvars förnämligaste produkter äro kaffe, sockerrör, spannmål etc.? Denna fråga besvaras lätt genom att lära känna de tre olika sätt, hvarpå man vid sin ankomst har att inrätta sig.

Man kan nämligen slå sig ned antingen i de af staten redan anordnade kolonicentra, eller på enskildes plantager (fazendas, engenhos, etc.) eller också på jordlotter och genast börja odla dem för egen räkning.

A. I statens kolonicentra.

Dessa kolonicentra, hvaraf nya uppstå hvarje år, hafva i allmänhet ett förträffligt läge på stränderna af något segelbart vattenlopp eller vid jernväg, som leder till någon större handelsplats. Priset på jordlott är för hvarje särskild stat temligen växlande.

I San-Paulo t. ex. säljer statsförvaltningen en jordlott på 10 hektarer för 300,000 réis (ungefär 600 kr.) samt ett hus uppfört på samma jordlott för 200,000 réis (ungef. 400 kr.) eller i ett för allt hus och jord för 1,000 kr. Invandraren eger rättighet att efter behag samtidigt förskaffa sig eganderätt till flere jordlotter.

Om han nu icke kan betala hela summan strax, så lemnas honom uppskof på högst fyra år. I detta fall är priset något högre, så att en jordlott på 10 hektarer kostar 400,000 réis (ungef. 800 kr.) och huset 200,000 réis (ungef. 400 kr.) eller för hus och jord sammanlagdt ungef. 1,200 kr.

Kan man göra afbetalningar, reduceras köpeskillingen i förhållande härtill.

Så snart invandraren väl inrättat sig på sin jordlott, kan han börja att odla och bearbeta densamma på det sätt han anser lämpligast och som mest öfverensstämmer med jordens beskaffenhet samt traktens odlingssätt. Härom lemnas närmare underrättelser och anvisning i denna vår redogörelse för hvarje särskild stat.

B. Hos plantageegarne.

I alla åkerbruksidkande stater äro jordarbetare eller grofarbetare i allmänhet mycket eftersökta och det är denna klass af invandrare, som har alla förmånerna; de äro också de ende, som vi verkligen tillråda att utvandra. Så snart en jordarbetare eller i allmänhet en grofarbetare anländer till ett invandrarehotell i Rio de Janeiro, Juiz-de-Fora, San-Paulo eller annorstädes, finner han genast en plantageegare, som önskar anställa honom hos sig. De vilkor och förmåner, som desse plantageegare bevilja äro naturligtvis olika för olika stater, men de som i allmänhet lemnas af plantageegarne i staten San-Paulo kunna dock gifva en föreställning om de förmåner, som erbjudas invandrarne, isynnerhet om de hafva en talrik familj — ogifta personer hafva nämligen icke så lätt att fördelaktigt inrätta sig.

I San-Paulo erhåller hvarje invandrare, som är familjefader, till skänks och kostnadsfritt ett hus till bostad för sig och sin familj jemte ett jordområde på 4,000 qvadratmeter, för att der kunna odla säd. Hvarje familj har sitt särskilda hus, den arbetar under de timmar som den själf finner lägligt och under mellanstunderna egnar den sig åt skötseln af sin gård eller annat dylikt.

Första året lemnar plantageegaren på kredit haricot, maniokmjöl eller mais, kött, fläsk, salt, socker. Vid slutet af andra året hafva invandrarne oftast icke längre behof af dessa förskotteringar, ty nu frambringa de sjelfva allt hvad de behöfva med undantag af salt och socker. Stundom erhåller invandraren, då han tagit anställning, äfven på kredit en häst eller en ko.

I de trakter, der kaffe odlas, kan en invandrefamilj, bestående af man och hustru, begge friska och starka, med lätthet sköta en kaffeplantage på 4,000 träd. Enligt det pris, som härför betalas å San-Paulo och som är det gängse i nästan alla de öfriga staterna, inbringar detta arbete 400,000 réis eller mer än 800 kr. pr år. Härvid bör man också erinra sig: 1:o att nämde familj icke behöfver köpa något annat än socker och salt, ty allt annat hvad hon behöfver kan hon sjelf producera; 2:o att hon icke behöfver arbeta hvarje dag under fem månader (maj, juni, juli, augusti och september, Brasiliens vinter), eller den tid kaffeskörden pågår.

Om deremot familjen utgöres af flere personer så blir behållningen betydligt större enär samtliga barnen, som äro tio år och derutöfver, kunna lätt och fördelaktigt arbeta vid kaffeplanteringarna. Vi upprepa derföre: *ju talrikare en familj är, desto lättare har den för att komma sig fram och desto större fördelar erhåller hon.*

Vi skola här återgifva den förtjenst, som några skilda familjer,

få år fördubblas och kräva till följe häraf för desses inhämtande fördubblad arbetskraft. Det är på detta sätt, som de många medelstora landegendomarne i denna trakt uppstå.

Minas-Geraes.

Läge, storlek, befolkning. Staten Minas (provinsen de Minas-Geraes), hvars hufvudstad är *Ouro-Preto*, är belägen i södra delen af Brasilien, d. v. s. i den mest tempererade, och ligger helt och hållet in uti landet, så att den saknar hamn vid Brasilianska kusten.

Yttnehållet är 574,855 kvadratkilometer, och är Minas sålunda större än hela Frankrike, hvars yttnehåll är endast 528,571 kvadratkilometer.

Befolkningen uppgår för närvarande till $2\frac{1}{2}$ millioner inv. Vore staten Minas lika tätbefolkad som Frankrike, så skulle den ega mer än 40 millioner invånare.

Klimat. På slätterna och på låglandet är klimatet mildt, och på höjderna samt bergen är det jämförelsevis kallt.

Minas-Geraes eger i sjelfva verket de största bergen och höjderna i Brasilien. Der finnas sålunda Itatyoi-Assú med en höjd af 3,000 meter, Jordaos ängar och betesmarker, hvilka ligga 1,700 meter öfver hafsytan, hufvudstaden Ouro-Preto ligger på 1,145 meters höjd, staden Diamantina på 1,132, Caldes på 1,100, Barbacena på 1,076 meters höjd etc. Öfverallt är klimatet lika angenämt som hälsosamt.

Produkter. I ett yttrande af den lärde Auguste Saint-Hilaire betecknas denna stats rikedomar med: »*Om det gifves ett land, som kan undvara den öfriga delen af verlden, så är det förvisso staten Minas.*

Bland *mineraller* finnes der sålunda öfverflöd på guld och jern, diamanter och andra dyrbara stenar.

Inom *växtriket* finnes der alla de tempererade och varma ländernas produkter, såsom kaffe, socker, bomull, tobak, kautschuk och af spannmål Europas samtliga sädeslag, för att nu icke tala om de mest olika värdefulla trädslag.

Inom *djurriket* finner man en fauna, om hvilken en lärd tysk har yttrat, att den är kanske ännu mera beundransvärd än landets flora.

I grottan Carandahy, bearbetad af ett bolag med ett kapital af 500,000 kr., finnes späcksten, som man använder i stället för eldfast tegel vid bränn- och smältugnar. Der finnes äfvenledes hvit och grön marmor.

Bomullsodlingen lyckas der utmärkt, och mer än 20 fabriker äro redan i verksamhet i staten.

Vinfälten utvidgas och odligen tilltager alitjemt.

Boskapshjordarne äro talrika, och det är Minas, som till stor del försörjer staden Rio med dess köttbehof. Man uppföder äfvenledes mulåsnor, som användas för transport. Hästarne i Minas äro af arabisk race. Invandraren bör derföre skaffa sig noggrann kännedom om denna stat, hvilken är en af dem, som erbjuda den allra bästa framtid och de största fördelar.

Förnämsta befolkningscentra. Minas är Brasiliens tätast befolkade stat. Andå från slutet af sextonde århundradet har Minas genomströfvats i alla riktningar af guldsökare. De tätare befolkade delarne äro också numera både talrika och betydande. Vi omnämna här några af dem: Hufvudstaden *Ouro-Preto*, säte för en bergverkskola; *Alfenas*, belägen på ett område, som omslutes af tvenne vattenlopp; *Arassuahy*, nära floden med samma namn; *Araxá*, hufvudort för en rik och bördig trakt; *Ayuoca*, vid stränderna af floden med samma namn; *Baependy*, *Bagagem*, *Barbacena*, med härligt klimat; *Bom-successo*, vid Jacaré; *Caeté*; *Caldas*, en täck stad vid Rio Verde; *Campanhada-Princeza*; *Christina*, i närheten af trenne vattenlopp; *Conceição*, vid en flod; *Curvello*, på Santo-Antonis venstra strand; *Diamantina*, på en liten halfö; *Grao-Mogol*, med välbekanta och betydande manufakturverk; *Itajubá*, vid floden med samma namn; *Itabira*, *Januaria*, *Jaguary*, *Juiz-de-Fóra*, betydande industriort och egande ett rymligt invandrarehotell; *Lavras*, på en halfö; *Leopoldina*, ändpunkten för en större jernvägslinie; *Mar-d'Españha*, plats för handel och jordbruk; *Mariana*, biskopssäte; *Minas-Novas*, *Montes-Citaros*, *Muriahé*, vid floden med samma namn; *Oliveira*, vid stränderna af en biflod till Jacaré; *Paracatú*, *Passos*, *Patrocínio*, *Porto-do-Turvo*, *Pitanguy*, *Pamba*, *Queluz*, *Rio-Preto*, *Rio-Nova*, *San-Joao-d-El-Rei*, *Sabará*, *Theophilo-Otoni*, *Tres-Pontas*, *Ubá*, *Uberaba*, kändt för sin fruktbarhet och rikedom på malmer.

Samfärdsmedel. Staten Minas eger ett helt nät af jernvägar, som utvidga sig dag för dag. Jernvägarne äro följande:

Dom Pedro II-banan, som går från Rio de Janeiro till Minas' hufvudstad Ouro-Preto (541 klm.), genomlöpande många städer och köpingar, såsom Juiz-de-Fóra, Barbacena, Carandahy, Itabira-do-Campo, etc.

Léopoldina-banan utgår från Porto-Novo-do-Cunha (station på Dom Pedro II-banan) och sträcker sig ända till Itabira-do-Matto-Dentro (485 klm. 565 meter). En gren af denna bana sträcker sig till Manhuassús dälder och staten Espirito-Santo.

Pão-banan
 II-banan, till S
 Vestra
 km) ända
 Pitanguy
 II-banan, till F
 Rio e M
 II-banan, till T
 Bahia et
 Theophilo-Otto
 Andra je
 längd af 180
 i staten Espiri
 Geraes.
 Invandran
 och de största
 försätta det y
 bruket eller in

 Läge, sto
 hvans förnäm
 ten med ett
 Dess yttnehäl
 stort som be
 tusen invånar
 dettice ett rikt
 Klimate
 vätnas af Par
 ter den derfö
 kunna vistas
 säta sig med
 Bland mi
 marmor finnes
 och stiffer vi
 brukad kalk b
 platser.
 Växtriket
 är 20 å 30 m

Piáu-banan (44 klm.), från stationen Juiz-de Fora på Dom Pedro II-banan, till Santa-Anna.

Vestra Minas' jernväg, från Sitio à San-Joao-d'El-Rey (100 klm) ända till Oliveira.

Pitanguy jernväg, från Christiano-Otoni, station på Dom Pedro II-banan, till Pitanguy (220 klm.).

Rio e Minas' jernväg, från Cruzeiro, station på Dom Pedro II-banan, till Tres-Coracoes (170 klm.).

Bahia et Minas jernväg, från Caravellas i Staten Bahia till Theophilo-Otoni.

Andra jernvägslinier äro under byggnad, af hvilka en med en längd af 180 klm. kommer att förena Benevente, en förträfflig hamn i staten Espirito-Santo, med Santa-Luzia-do-Carangola i staten Minas-Geraes.

Invandraren har i denna rika stat de mest gynsamma vilkor och de största förutsättningar för att kunna lyckas, ty här kan han fortsätta det yrke han drifvit i Europa, vare sig det är inom jordbruket eller industrien.

Paraná.

Läge, storlek, befolkning. Staten Paraná (provincia do Paraná), hvars förnämsta plats är staden *Coritiba*, är belägen i södra Brasilien med ett mildt klimat, och är särdeles helsosamt för europeer. Dess yttinnehåll är 221,326 qv.-klm., d. v. s. nära nio gånger så stort som hela Belgien. Befolkningen uppgår till 2 à 3 hundra tusen invånare, men staten kan föda milliontals och erbjuder den dertöre ett rikt fält för invandrare.

Klimat. Staten Paraná eger sköna högslätter, som rikligt bevattnas af Paraná, Ivanhy, Ignassú och andra vattenlopp, och åtnjuter den dertöre ett mildt klimat, i hvilket europeerna utan fruktan kunna vistas och egna sig åt sådant arbete, som de plägat sysselsätta sig med i sitt gamla fosterland.

Bland *mineraler* påträffas kalksten på en mängd olika platser; marmor finnes i närheten af Alfredo-Chaves; röd sandsten vid Lapa och skiffer vid Assunguy; vid kusten finnes ostron- och snäckskal, hvaraf kalk beredes; förträfflig krukmakarelera finnes på en mängd platser.

Växtriket. I Paraná's skogar växer Brasiliens fur, ett träd som är 20 à 30 meter högt och med en stam af 1½ à 2 meter i genom-

skärning. Detta träd erinrar om fur och ceder och dess frukter äro derjemte ätliga. Man skördar här maté eller Paraguaté i stor mängd, och exporten häraf uppgår till 12 å 14 millioner kilo och till ett värde af 6 å 7 millioner kronor. Vid kusten eignar sig jorden förträffligt för odling af sockerrör, maniok, arrowroot, vanilj m. m. Bergtrakten med sina värderika skogar lämpar sig synnerligen väl för odling af kaffeträdet. På högsätterna odlas med fördel råg, hafre, korn och andra sädeslag. I den mellersta delen af landet kan man odla tobak, majs och bomull.

De förnämsta platserna i Paraná äro: *Coritiba*, hufvudstad, belägen på en halfö bildad af trenne vattenlopp; *Antonina*, med god hamn vid Paranaguábugten; *Campo-Largo*, med stora téfält; *Castro*, vid källorna till en af Tybagys bifloder och med stora betesmarker i sin närhet; *Guarapuava*, vid floden Lageado; *Morretes*, exportort för maté eller té; *Paranaguá*, förträfflig hamn; *Príncipe*, med ett utmärkt läge; *Ponta-Grossa*, i en synnerligen vacker trakt.

Denna stat eger redan ett tjugotal platser, som äro befolkade af europeer, af hvilka vi här nämna: *Abranches*, grundlagd 1870 och bebodd af polackar och irländare, som egna sig åt åkerbruk och odling af spannmål; *Alegrete*, en by i Palmeira; *Antonio-Rebouças*, befolkad af italienare, som odla vin, råg och andra af Europas sädeslag; *Angelina*, vid vägen från Graciosa med några hundratall fransmän, tyskar, schweitsare, engelsmän och svenskar; *Assunguy*, gammal koloni med mer än 3,000 invånare, brasilanare, tyskar, engelsmän, fransmän, italienare och spanjorer; *Dom-Augusto*, grundlagd 1876 och befolkad hufvudsakligast af polackar; *Alfredo-Chaves*, bebodd af nästan uteslutande jordbruksidkande italienare; *Hartmann*, by i Palmeira; *Inspector-Carvalho*, befolkad af polackar; *Senador-Dantas*, bebodd af Italienare; *Johannisdorf* i Lapa; *Lamenha*, med 1,000 invånare, hufvudsakligen polackar; *Marcondes*, by i Palmeira; *Muric*, befolkad sedan 1878 af åkerbruksidkande invandrare; *Nova-Italia*, 2,000 invånare; *Nova-Tyrol*, hemort för tyrolarne; *Octavio*, belägen i Ponta-Grossa; *Orléans*, befolkad af fransmän, italienare och polackar; *Maricultad*, i Lapa; *Papagaios-Novos*, by i Palmeira; *Pilarzinho*, befolkad af irländare och polackar; *Rivière*, bebodd af polackar och preussare; *Nossa-Senhora-do-Lago*, i Palmeira; *Santa-Candida*, grundlagd af polackar och schweitzare; *Santo-Ignacio*, med 1,000 invånare till största delen från Secilien; *Dom-Pedro*, med ungefär 500 invånare; *Santa-Quiteria* i Palmeira; *Thomaz-Coelho*, med 2,000 inv., som idka åkerbruk, etc. etc.

Samsfärdsmedel. Paraná eger en jernväg, nämligen *Paranaguá-Coritiba*, som är byggd af ett franskt bolag. Den sträcker sig från hamnen vid Dom Pedro II vid Paranaguábugten och efter att hafva

slungat sig
den i Coritiba
Morretes; Pir
Staten
och Santos
Den har
och Barretos.
na två gånger
i månaden; fr
ligens afgår
Coritiba till
och bebräm.
En särsk
hispraga inva
sig, och vi k
om denna sta
är så rik, att

Läge, st
bort Rio (Cid
i Brasiliens t
till hufvudstad
har den, är t
sammärkningsvä
den i sin helt
Man har
kunna skildra
sin största br
samma finnes
des Flores), å
mottagas, erhå
dagarne efter
Staden R
och räknar 33
och tillsammans
Klimat.
manaderna ju
tur, jämförig

slingrat sig upp efter längs en höjd af mera än 889 meter slutar den i Coritiba. Öfriga stationer på denna jernväg äro: Alexandra, Morretes; Piraquára och San José.

Staten står i regulier ångbåtsförbindelse med Rio de Janeiro och Santos hamn.

Den har äfvenledes regelbundna ångbåsturer mellan Paranaguá och Barreiros, två gånger i veckan; emellan Paranaguá och Antonina två gånger i veckan; emellan Paraguá och Guarakessaba en gång i månaden; från Paranaguá till Guaratuba en gång i månaden. Deligens afgår flera gånger i månaden från Coritiba till Antonina, från Coritiba till Lapa och tvärtom. Samfärdseln är sålunda både liflig och bekväm.

En särskild myndighet är af staten tillsatt för att mottaga och bispringa invandrare, hvilka här finna ett stort antal landsmän före sig, och vi kunna icke nog tillråda dem att förskaffa sig kännedom om denna stat med dess milda klimat och med en fruktbarhet, som är så rik, att den öfvergått till ett ordspråk.

Rio de Janeiro (staden).

Läge, storlek, befolkning. Staden Rio de Janeiro eller helt kort Rio (Cidade de S. Sebastiao do Rio de Janeiro) är hufvudstad i Brasiliens förenta stater, under det att staten Rio de Janeiro har till hufvudstad Nithérohy. Rio, hufvudstaden som man vanligen kallar den, är belägen på vestra sidan af Riobugten, som genom en anmärkningsvärd egendomlighet har nästan samma form som Brasilien i sin helhet.

Man har förbrukat alla metaforer och bildlika uttryck för att kunna skildra skönheten af denna bugt, som är 30 klm. lång, vid sin största bredd 28 klm. och mer än 140 klm. i omkrets; i densamma finnes cirka 80 öar och på en af dessa, Blommornas ö (Ilha des Flores), är ett större hotell uppfördt för invandrare, hvarest de mottagas, erhålla logis och mat samt biträdas *gratis* under de första dagarne efter sin ankomst.

Staden Rio har ett yttnehåll af nära 22 millioner qvadratmeter och räknar 33,000 hus. Befolkningen uppgår till 480,000 invånare och tillsammans med förstäderna utgör den 800,000.

Klimat. Under vintern, april—oktober, men i synnerhet under månaderna juni, juli och augusti, råder i Rio en angenäm temperatur, jemförlig med Frankrikes och Italiens vår, då den är skönast

Värmen börjar att blifva kännbar i oktober och är stark och besvärande i december och januari eller under den tid, då det är kallast i norra och mellersta Europa. Som man ser äro årstiderna i Rio omvända med dem i Europa. När det är vinter i Europa, är det sommar i Rio, och Europas vår infaller samtidigt med hösten i Rio.

Under vintern, april—oktober, har man i allmänhet icke att frukta för några epidemier. Det är därför denna tid, som invandrarne böra välja för att begifva sig till Rio, om de ämna der söka arbete, antingen inom fabrikerna eller vid jordbruket i stadens omgifningar. Under sommaren oktober—mars, förekommer alltid gula febern i Rios hamn, i den lägre delen af staden, i de fattiga, trånga kvarteren, och för öfrigt der de nyanlände vidtaga så ringa försigtighetsmått, att de lätt blifva offer för denna sjukdom.

I sjelfva Rio finner man sunda kvarter under hela året, äfvensom på höjderna, som gränsa intill staden, såsom Santa-Thérèse, i Tijuca och på flera andra ställen.

Huru härmed än må förhålla sig, tillråda vi likväl invandrarne, isynnerhet om de anlända under den varma årstiden, oktober—mars, att icke stanna i de lägre delarne af staden, utan att begifva sig till stadens omgifningar samt vidtaga de noggrannaste försigtighetsmått under den första tiden af sin vistelse der, ända tills de hunnit vänja sig vid klimatet.

Invandrarne böra aldrig första tiden bosätta sig i Rio, utan hellre draga längre ned åt söder, hvarest klimatet är sundare och för européer mera passande.

Rio-de-Janeiros förnämsta industrier. Staden Rio-de-Janeiro är framför allt en handelsplats af första ordningen, och den eger en stor hamn, som besökes af tusentals skepp för fraktfart.

Bland stadens mest betydande industriela inrättningar vilja vi här nämna: klädesfabriker, af hvilka «Rinks» är den förnämsta, en glas- och porslinsfabrik, vax- och stearinljusfabrik, oljeslageri, svafvelsyrefabrik, bly- och tenngjuteri, sågverk, vagnfabriker, möbelfabriker, fyra större mekaniska verkstäder, snus- och tobaksfabriker, mer än tjugo ölbryggerier samt vin- och vattenfabriker, kemisk-tekniska fabriker, stora skrädderi- och skomakerietablissemang, fäsnickerier, stenhuggerier, färgerier, bokbinderier och flera tryckerier, etc. etc.

Arbetare, som äro duglige i sitt yrke, finna sålunda lätt sysselsättning derstädes, och daglönen är i vanliga fall 5 à 10 kr., men utmärkt skicklige arbetare uppnå lätt en daglön af 12 à 18 kr.

Till staden hör en mängd bördig jord, som särskildt lämpar sig för trädgårdsskötsel, och skicklige och arbetsamme trädgårdsmästare finna i staden afsättning till mycket höga priser för sina blommor, frukter, grönsaker etc. Samfärdsmedlen äro också så lätta och tal-

rika, att de
sina alster.

I stadens
en mängd bet
af Dom Pa
ollas socker
mål; Govern
tegelbruk och
kaffeplantager
än 26 km.

Åtskilliga and

Formån

linda till Rio

af särskilda

vandrarne till

hälla mat o

dagur eller

invandrare, s

skallat sig vi

och de böra

gar, så att

främmande ta

Läge, s

vulstaden P

och eger till

östra kust

Argentina, i

guay. Land

går till 950,

Klimat

fänska sig o

nordeuropee

och fosterlar

invandrarne f

Produkt

dock bördig

liga sädesst

rika, att de med säkerhet kunna påräkna en ständig omsättning af sina alster.

I stadens omgifningar och hörande till staden finnas äfvenledes en mängd betydande platser såsom: Campo-Grande, som genomlöpes af Dom Pedro II-banan och eger ett fyratiotal landtgårdar, å hvilka odlas sockerrör; Guaritaba, hyarest odlas kaffe, sockerrör och spannmål; Guvernörens ö (Ilha do Governador), å hvilken finnas ett större tegelbruk och 16 kalkbruk; Jacarépagua, med större landtgårdar och kaffeplantager samt slutligen Santa-Cruz med en utsträckning af mer än 26 klm. Här äro slagterierna belägna, och der idkas äfvenledes åtskilliga andra lönande näringsgrenar.

Förmåner för invandrarne. De jordbruksarbetare, som anlända till Rio-de-Janeiro, mottagas vid sin ankomst ombord å ångaren af särskilda af staten bemyndigade personer. Af desse ledsagas invandrarne till invandrareherberget å Ilha-das-Flores, der de gratis erhålla mat och logis samt det bistånd de i öfrigt behöfva under 8 dagar eller ännu längre tid, tills de afresa till sin bestämmelseort. Invandrarne, som icke äro grofarbetare, böra ej afresa förr än de förskaffat sig visshet om att något arbete är att erhålla inom deras yrke, och de böra dessutom vara försedde med åtminstone några penningar, så att de ej stå aldeles utblottade vid sitt beträdande af det främmande landet.

Rio Grande do Sul.

Läge, storlek, befolkning. Staten Rio Grande do Sul med hufvudstaden *Porto-Alegre*, är den sydligast belägna af Brasiliens stater och eger tillfölje deraf det mest tempererade och milda klimat. Dess östra kust sköljes af oceanen; i vester gränsar den till republiken Argentina, i norr till Santa-Catharina och i söder till republiken Uruguay. Landets yttnehåll är 236,553 qv.klm., och befolkningen uppgår till 950,000 invånare.

Klimat. Denna stats klimat är det mest angenäma man kan tänka sig och lofprisas såsom sådant till och med af nyss invandrade nordeuropeer, ja tyskarne säga sig här hafva funnit ett andra hem och fosterland; Rio Grande do Sul är också den stat, som erbjuder invandrarne från mellersta och norra Europa de största fördelarne.

Produkter. Vid kusterna längs oceanen är jorden sandig, men dock bördig, och här odlas med fördel grönsaker, de i Europa vanliga sädesslagen samt vin. På stränderna af floden Uruguay, hvilken

utgör landets gräns i norr och vester, finner man agat, ametist och karneol, stenarter, som sedan sändas till Europa för att der bearbetas. Modelleringslera påträffas i riklig mängd på åtskilliga ställen. Stenkolsgrufvor finnas och bearbetas i Candiota och Arroyo-dos-Ratos. I bergstrakten, i norra delen af staten, finnas skogsprodukter af bästa slag. Landet eger rik tillgång på fisk och har sedan lång tid kunnat exportera ej obetydligt häraf. Sädesodlingen lemna här för oss nordbor rent af förvånande resultat, och ångqvarnar finnas, der spanmålen köpes till höga priser. Odlingen af vin tilltager år från år, och Rio Grande do Suls vin börjar blifva allt mera omtyckt och eftersökt. Men det är isynnerhet af boskapsskötsel och köttkonservering, som denna stat hittills haft sina förnämsta inkomstkällor. Numera utföres färskt kött i fruset tillstånd, då det bibehåller sig länge och väl, och sådant är det känt och värderadt ej blott i hela Brasilien, utan äfven i gamla världen.

De förnämsta platserna äro: *Porto-Alegre*, hufvudstad, belägen på höjder några mil från Patos' (Canards) laguner, *Bagé*, längst ned vid södra gränsen, *Alegrete*, hufvudort för boskapsskötseln, *Pelotas*, betydande handelsplats; *Rio-Grande*, hvars hamn årligen besökes af i medeltal 6,000 skepp; *Uruguayana*, liflig handelsplats; *San-Leopoldo*, *Rio-Pardo*, *Cachoeira*, *Santa-Maria-da-Bocca-do-Monte*, *Caçapava*, *San-Gabriel*, *Santa-Anna do-Livramento*, *Juguarao*, *Lavras*, etc.

Af öfriga betydande befolkningscentra kunna nämnas:

Caxias, grundlagdt år 1875 vid floden Cahy; denna plats står i daglig ångbåtsförbindelse med Porto-Alegre och räknar numera 15,000 invånare, till största delen välmående italienare.

Conde-d'Eu och *Dona Isabel* med 20,000 invånare och i full blomstring.

Nova-Palmyra, *Nova-Pétropolis*, *Picada-Felix*, hvilka platser koloniserats genom statsförvaltningens försorg.

Jernvägar, som Rio Grande do Sul för närvarande eger, äro: från Rio-Grande til Bagé, 283 klm. 500 m., med stationerna Pelotas, Candiota m. fl.; från Porto-Alegre, till Novo-Hamburgo, 42 klm. 851 m.; från Porto-Alegre till Cacéquy med en längd af 380 klm. 724 m.; från Cacéquy till Uruguayana, 262 klm. lång; från Quainamb till Itaquy, 183 klm. 500 m.; från Bagé till Cacéquy, 210 m.; San-Jeronymobanan, 14 klm. och sträckande sig från Arroyo-dos-Ratos' kolgrufvor till hamnen San-Jeronymo; samt slutligen San-Joao-do-Montenegrobanan. 20 klm. lång.

Förmåner för invandrare. Vid sin ankomst till denna stat erhålla invandrarne af särskildt dertill bemyndigade personer allt önska-

rikt bistånd, oc
som sedan lång
berging.

Läge, stor
staden Desterro,
delen af Brasilien
klimatet. I östra
do Sul, i norr o
och har Santa-C
och Nederländer
350,000 invånare

Klimatet
börighet, den
rider, hafva gift
basilians med
(januari, februa
håsten (april, m
regusti och se
Tufar den varm
halsvårdarne, så
mellersta Italien

Produkter.
socker, kaffe, te
kasmåsen triv
fröbel hära, ko
i Tularao, lem
slöbäckter och
liga ställen och
värde uppgår t
stenkolsbrott.

Befolkning
med betydande
och välmående

*) Benämnd
vid U och kalko
Galsis, den i S

värddt bistånd, och de kunna vara säkra på att här påträffa landsmän, som sedan längre tid varit bosatta i landet och vunnit en lysande bergning,

Santa-Catharina.

Läge, storlek, befolkning. Staten Santa-Catharina, med hufvudstaden Desterro, är i likhet med föregående provins belägen i södra delen af Brasilien. d. v. s. den del, som har det mest tempererade klimatet. I öster gränsar den till oceanen, i söder till Rio Grande do Sul, i norr och nordvest till Paranà. Yttnehållet är 74,156 qv.klm. och har Santa-Catharina sålunda ungefär samma storlek som Schweiz och Nederländerna tillsammans, men eger likväl endast 220 à 250,000 invånare.

Klimatet är mildt och i allmänhet mycket helsosamt. Landets bördighet, den milda temperaturen och den ständiga vår, som der råder, hafva gifvit denna stat tillnamnet: Brasiliens paradis. De fyra årstidernas medeltemperatur är här föga vexlande. Under sommaren (januari, februari och mars) är den 18 till 20 gr. Réaumur*); under hösten (april, maj och juni) är den 14 à 17 gr.; under vintern (juli, augusti och september) 12 à 14 gr. och under våren 16 à 19 gr. Under den varma årstiden mildras temperaturen betydligt af de friska hafsvindarne, så att klimatet i denna stat kan närmast jämföras med mellersta Italiens.

Produkter. Santa-Catharinas förnämsta produkter äro bomull, socker, kaffe, tobak, skidväxter, potatis, manioc samt grönsaker. Silkesmasken trifves här väl, och i de högländta trakterna odlas med fördel hafre, korn, råg och lin. I de bördigare delarne, såsom t. ex. i Tubarao, lemnar mais ända till 200:de kornet, bönor 80:de kornet, skidväxter och ris 60:de kornet. Vin odlas med framgång på åtskilliga ställen och landets skogar lemna ett värdefullt virke, hvars exportvärde uppgår till millioner kronor pr år. I Tubarao finnas betydande stenkolsbrott.

Befolkningssentra. Såsom sådana kunna nämnas: *Desterro*, med betydande hamn och mildt klimat; *Blumeneau*, gammal tysk och välmående koloni; *Itajihy*, förträfflig hamn vid oceanen; *Join-*

*) Réaumurs termometer, den i Brasilien mest använda, har fryspunkten vid 0 och kokpunkten vid + 80 gr., så att 20 gr. Réaumur motsvarar 25 gr. Celsius, den i Sverige mest använda termometern.

ville, gammal koloni och stående i ångbåtsförbindelse med San-Francisco; *Lages*, hufvudort för boskapsskötsel; *Laguna*, betydande handelsplats; *San-Francisco*, i närheten af oceanen; *Dona Francisca*, befolkadt af tyskar; *Axambuja*, *Angelina* och *Grao-Pará*.

Samfärdsmedel. Santa-Catharina står i ständig och regelbunden förbindelse med Rio samt närgränsande stater. Den eger en jernväg, nämligen Dona-Theresa-Christinabanan, som sträcker sig från hamnplatsen Imbituba till Bom-Retiro (111 klm.), med en utgrening (5 klm. 240 m.) från stationen Bifurcaê till staden Laguna.

Flere nya jernvägar äro under byggnad.

Förmåner för invandrare. Santa-Catharina har särskildt be-myndigade personer för invandringens främjande, och åtskilliga platser såsom Grao-Pará, Desterro, Laguna och Tubarao ega dessutom egna agenter i Rio de Janeiro, som på bästa sätt bistå invandrarne vid deras ankomst dit.

San-Paulo.

Läge, storlek, befolkning. Staten San-Paulo (provincia de Sao Paulo) är belägen i södra Brasilien och har ett yttinnehåll af 312,283 qv.klm.; befolkningen uppgår till 1 1/2 million invånare. Vore San-Paulo lika tätt bebygdt som Italien, som är 296,323 qv.klm., så skulle den ega 30 1/2 millioner invånare.

Klimat. San-Paulo är egentligen ett högland med en medelhöjd af 600 meter. Vid kusten är det varmare än i det inre af landet, men medeltemperaturen öfverstiger likväl aldrig + 25 gr.; i de inre delarne af staten är medeltemperaturen + 19 gr., under det t. ex. Portugal har en medeltemperatur af + 23 gr. Klimatet kan sålunda närmast jämföras med våren i mellersta Europa, och *dödligheten är här lägre än i något land i Europa*. Mer än 400,000 främlingar äro bosatte här.

Befolkningscentra: Staden *San-Paulo*, hufvudstad med 60,000 invånare, deraf 25,000 främlingar, förnämligast italienare, portugiser och tyskar, är vackert byggd och belägen samt har stor handel, medeltemperaturen är här + 19 gr.; *Santos*,*) med den allra utmärktaste hamn och en medeltemperatur af + 22 gr., *Campinas*, betydande jordbruk, medeltemperatur + 19 gr.; *Capivary*, stora

*) Främlingar tillrådas att ej bosätta sig i staden Santos hvarest klimatet är osundt.

sockerodlingar, medeltemperatur + 20 gr.; *Itú*, väfverier, medeltemperatur + 20 gr.; *Jundiacy*, stora klädesfabriker och sammanknytningspunkt för flere jernvägar, medeltemperatur + 19 gr.; *Lorena*, sockerfabriker, en betydande koloni med härligt klimat; *Piracicaba*, vid floden med samma namn, eger jernvägsförbindelse och flodfart, har klädesfabriker och stora sockerodlingar, medeltemperatur + 20 gr.; *Porto-Felix*, *Sorocaba*, betydande handel med hästar och mulåsnor, i närheten ligger *Ypanema* med världens rikaste jerngrufva, åtskilliga fabriker och en medeltemperatur af + 20 gr.; *Tatuy*, klädesfabriker; *Taubaté*, svafvelsyrefabriker, medeltemperatur + 19 1/2 gr.; *Tieté*, jordbruksdistrikt, förträffliga vingårdar, medeltemperatur + 20 gr.; *Cannas* eger jernvägsförbindelse med San-Paulo och Rio de Janeiro; *Caschalho*, med flere goda handelsplatser; *Glória*, härligt klimat och förträffliga vingårdar; *Jurubatuba*, *Novo-San-Bernardo*, *Ribeirão-Preto*, *Santa-Anna*, utmärkt klimat, *San-Bernardo*, bördig och särskildt lämplig jord för odling af sädesslag och vin, vinskörden uppgår redan till 40,000 liter per år.

Till denna stat anlända invandrare i massa och finna rika tillfällen till utkomst. Under år 1888 kommo sålunda mer än 100,000 invandrare, som här bosatt sig och ernått välstånd.

Produkter. San-Paulo producerar kaffe i öfverflöd, Under de sista tio åren årliga medelproduktionen uppgått till 80 millioner kilogram kaffe. Äfven idkas sädes- och vinodling samt boskapsskötsel. Jernmalm finnes i riklig mängd.

Trädgårmästare, grofarbetare, fabriksarbetare, tjenare af båda könen och i allmänhet alla arbetare finna här mycket lönande sysselsättning. Jordarbetare äro dock de, som kunna påräkna den största förtjensten och den mest tryggade framtiden.

Samfärdsmedel. Santos står i regelbunden ångbåtsförbindelse med alla mera betydande platser såväl i Nya som Gamla världen, deribland med Bremen, förmedelst »Norddeutscher Lloyd», 1 gång i månaden, med Hamburg 2 gånger i månaden, med Southampton 2 gånger i månaden, och Havre 2 gånger i månaden.

Förutom kommunikationer på haf och floder eger staten San-Paulo 2,500 klm. jernvägar.

Förmånerna för invandrare till denna stat äro stora, och hafva vi redan omnämnt de viktigaste af dem på annat ställe i detta lilla häfte. Den framgång tusentals personer, hvilka redan bosatt sig i San-Paulo, vunnit, är också så stor och lockande, att tillströmmningen af invandrare hit ökas för hvarje dag, och erhålla de merendels genast högt aflönad sysselsättning samt vinna inom kort riklig utkomst.

Öfriga bestämmelser.

Språket. Det allmänna talspråket i Brasiliens förenta stater är portugisiska. Dock tala och förstå ett stort antal brasilianare äfvenledes de förnämsta af Europas öfriga språk.

Religion. Någon statskyrka finnes, numera icke i Brasilien, utan är hvarje religionsutöfning tillåten och respekterad.

Vigt och mått. Sedan den 1 januari 1874 är metersystemet infördt.

Myntsystem. Brasiliens myntsystem är ganska inveckladt. Myntenheten skulle vara *réal*, men den finnes icke i verkligheten. I allmänhet tages milréis som myntfot och tecknas den: 1M000 réis. En milion réis kallas äfven ett *conto de réis*, eller helt enkelt *conto*.

Alla betalningar, som öfverstiga M 500 (500 réis), ske oftast medels papperspenningar, i banksedlar från Nationalbanken eller Brasiliens bank, hvars sedlar ega hög kurs. De sedlar, som äro i allmänna rörelsen, äro å följande värden: å 500M000 réis, 200M000, 100M000, 50M000, 30M000, 25M000, 20M000, 10M000, 5M000, 2M000, 1M000 och M500 réis.

En milréis = 1,000 réis = 2 kronor.

Invandrare till Brasilien få tullfritt medföra sitt bagage. Såsom bagage räknas: 1:o kläder för eget behof; 2:o redskap och verktyg för dagligt bruk eller som kunna hänföras till invandrarens yrke; 3:o koffertar, nattsäckar, packkistor etc., eller i allmänhet förvaringsmedel för resgodset; 4:o sängar och sängkläder i förhållande till hvars och ens förmögenhet och lefnadsvilkor; 5:o jordbruksredskap; 6:o köks- och bordkärl för dagligt bruk; 7:o möbler af hvarje slag, för så vidt de kunna hänföras till dagligt bruk och behof för invandraren och hans familj; 8:o 1 jagtgevär för hvarje vuxen invandrare; 9:o lifsmedel för invandraren och hans familj under den första tiden eller så länge, som de kunna antagas vara utan sysselsättning; 10:o utom jordbruksredskap få äfven tullfritt införas verktyg af hvarje slag för fabriksarbete och dylikt, såsom byggandet af ångbåtar, jernvägar m. m.

Vidare få invandrarne medföra boskap af hvarje slag, hästar och mulåsnor, säd för odling, fröer m. m.

Smärre

Till hetyand
den återgiva vi
till samma lands
sed den 1 janu
följande lydelse:

är jag meddela,
den bestå i gr
den plats, der c
underhåll under
inblossament.

Desutom k
kost hit ega
som linarbetare
réis bosätta s
kapta kolonierna
man fri tillfälli
tiden. De erhå
sysselsättning vi
at de, tack vare
haf till den tid.

Det är lär
att invandrarne
faktelen af
faktet i val af a

Sedan und
löbet är timad
Europa, sattes
blodspjutelser
varande rykten
så mynt af c

Smärre tillägg rörande brasilianska förhållanden.

Till belysande af de förmåner, som erbjudas invandrare till Brasilien, återgifva vi här en skrifvelse från Brasiliens åkerbruksminister till samma lands generalkonsul i Frankrike. Skrifvelsen, som är daterad den 1 januari 1889, besvarar flere intressanta frågor och har följande lydelse:

» — — — Till svar på eder förfrågan och till eder ledning får jag meddela, att de förmåner, som beredas invandrare till Brasilien, bestå i gratis befordran från utskeppningsorten ända fram till den plats, der emigranten ämnar bosätta sig, samt fri bostad och underhåll under åtta dagar i för detta ändamål särskildt inrättade etablissemang.

Dessutom kan ni tillförsäkra invandrarne, att de vid sin ankomst hit ega full frihet att efter godtfinnande antingen taga plats som lönarbetare eller välja anställning vid plantager (fazendas) eller också bosätta sig som egen i de af staten eller enskilde grundlagda kolonierna. De, som föredraga detta sitnämnda, erhålla utom annat fri tillfällig bostad ända tills de sjelfva hunnit förskaffa sig en sådan. De erhålla dessutom under den första tiden högt aflönad sysselsättning vid de arbeten, som företagas i och för kolonien, så att de, tack vare denna förtjenst, få medel att tillfredsställa sina behof till den tid, då de sjelfve kunna inhämta sin första skörd.

Det är lämpligt att ni offentliggör dessa bestämmelser, på det att invandrarne icke må blifva bedragna, vare sig beträffande beskaffenheten af de fördelar, som beviljas dem, eller och ungående den frihet i val af arbete, som är dem af lagen tillförsäkrad.

Sedan underrättelsen om den i Brasilien den 15 November förlidet år timade revolutionen på telegrafan blifvit öfverförd till Europa, sattes en mängd falska rykten om apprepade oroligheter, blodsutgjutelser m. m. i omlöpp. Huru ogrundade emellertig ifrågasvarande rykten, hvilka ledde sitt ursprung från personer, som sökte slå mynt af de i det fjerran landet inträffade händelserna, i sjelfva

verket voro, finner man af en i Aftonbladet för den 25 Februari detta år (1890) under rubriken

Republiken Brasilien

intagen artikel, hvarur här anföres :

Hvilka förändringar ha ej egt rum i Brasilien på senare tiden. Efter den 13 Maj, då brasilianarne gäfvö verlden bevis på sin djupa-
ste aktning för den sociala likställighetens princip, bragte de till
stånd den 15 Nov. (revolutionsdagen) såsom ett det mest energiska
uttryck för sin hängifvenhet för den politiska friheten. Och detta
utfördes på ett sätt, som månader igenom var fullkomligt okänt för
verldens mest bildade nationer, nämligen under allmän entusiastisk
tillslutning, blomsterregn och patriotiska fester. Icke en gång det
egna intresset, ehuru djupt kränkt, höjde några protester. Känslor
af den renaste altruism och patriotism ha kommit egoismens röst att
förstummas. På det sättet gjorde invånarne i detta underbara land
med två nödvändiga kraftåtgärder människorna likställda genom det
nesliga slafveriets afskaffande och medborgarne fria genom att skänka
dem bestämmelserätt öfver sitt eget öde.

Man öfverdrifver icke då man försäkrar, att den republikanska
statsformen blir den bestående i Brasilien för alltid, ty den möter
lyckligtvis icke ringaste motstånd inom något samhällslager. Alla
krafter och välönskningar sammansluta sig fullständigt omkring det
nya styrelsesättet för att skydda och stödja det. Inte den minsta
opposition mot den samma gör sig gällande. Den fullständigaste
fred och endrägt råder i landet. Regeringen är i oafbruten verk-
samhet för att organisera och rekonstruera, förberedande de allmän-
na valen på grundval af allmän rösträtt i ordets vidsträcktaste me-
ning i ändamål att inkalla den lagstiftande församlingen, som skall
gifva landet en författning, voterad af sjelfva nationen och icke i lik-
het med föregående dekreterad af en monark (Dom Pedro). De ar-
betande och producerande klasserna utveckla å sin sida en fredlig
och välgörande verksamhet under den fullständiga ordning och det
ostörda lugn, som råda i landet, förlitande sig på regeringens kraft
och fosterlandskärlek. Med undantag af en eller annan lågsinnad va-
relse som spekulerar i att sända ofördelaktiga och falska notiser till
utlandet, finnes bland infödingar och utlänningar i Brasilien ej någon,
som icke arbetar på att befästa republiken. Det finnes väl i det
aflägsna landet knappast någon enda tänkande menniska, som dröm-
mer om en monarkisk restauration, något som skulle vara ett löjligt
försök, omöjligt att utföra, ty mot ett sådant skulle denna stora
nations alla lifsintressen och verksamma krafter uppresa sig.

* * *

Den optimist
lära, som en
vran återgåva så
sta som brasili
af den 19 dec
var på den for
tridade manifest,
dock är lärorikt
före andra tyska
nisse rörande rev
följer. »Aftonbl
»Le Temps» ty
som armén ännu
biföring, för hvil
den 15 jan. varit
tens i det redan
16 jan. — »Co
nes i staden San
sa sätt gynnat
bilder i sitt out
under rubrik:
sällade af mon
änna mera af b

Kejsar Pe
man redan för
ska läget, af
lägris ej blifvit
genom den
kansen till Eu
beträdes från
om den kunde
ber för de ma
som lifven de
källa under ke
* OBS. Up
ri återgifven i
fot. erhållit från

Den optimistiska uppfattningen af ställningen i den nya republiken, som en varm fosterlandskärlek gifvit ett värtaligt uttryck i ofvan återgifna skrifvelse, bekräftas till alla delar så väl af europeiska som brasilianska tidningar. Bland de förstnämnda har »Times» af den 19 dec. en högst märklig, för Brasilien gynsam artikel som svar på den forne ministerpresidenten, vicomte de Ouro Pretos berömda manifest, hvilket innehåller »Dichtung und Wahrheit», men dock är lärorikt på sitt sätt. Äfven »Export» för den 17 dec. och flere andra tyska tidningar innehålla välvilliga och sakkunniga uppsatser rörande revolutionen af den 15 november och dess sannolika följder. »Aftonbladet» för den 18 februari meddelar, *) att enligt »Le Temps» tyckes entusiasmen i Brasilien bland befolkningen och inom armén ännu icke svalnat, och som bevis härpå omnämnes den hyllning, för hvilken marskalk Fonseca och ett par af ministrarne den 15 jan. varit föremål i Rio de Janeiro, något som utförligt skildrats i det redan hit anlända numret af Gazeta de Noticias för den 16 jan. — »Correio Paulistano», en konservativ tidning, som utgifves i staden San Paulo och enligt sin egen förklaring, aldrig på minsta sätt gynnat revolutionen eller den republikanska rörelsen, innehåller i sitt nummer för den 22 sistl. dec. en beaktansvärd artikel under rubrik: »A Ordem Publica», i hvilken betonas, att ett återställande af monarkien är omöjligt af — brist på imperialister, och ännu mera af brist på — en monark.

* * *

Kejsar Pedros helsotillstånd är till den grad undergräfdt, att man redan för ett par år sedan, till och med inom det imperialistiska lägre, af detta skäl påyrkade hans abdikation. Det har naturligtvis ej blifvit förbättradt genom katastrofen den 15 november eller genom den oersättliga förlust, som drabbade honom strax efter ankomsten till Europa, då hans ädla och af alla djupt vördade gemål befriades från jordelivets qual. En motrevolution skulle dessutom, om den kunde lyckas, medföra icke allenast de blodigaste repressalier för de massor, som redan förklarat sig för den nya ordningen, utan äfven de största inskränkningar i de friheter landet redan erhållit under kejsar Pedros milda spira.

*) OBS. Upplysningsvis bör nämnas, att den skrifvelse, som delvis blifvit återgifven i början af ofvanstående Aftonbladsartikel, har nämnde artikels förf. erhållit från justitieministern i den nuvarande brasilianska regeringen.

En herskare, hvilken som dom Pedro under en 49-årig regering aldrig underskrifvet en dödsdom och som personligen, tack vare sin vetenskapliga bildning, hyllar de mest frisinnade idéer, skulle för visso aldrig låna sin hand till en kontrarevolution med dylika oundvikliga följder. Som bekant har hans enda ännu lefvande barn och tronarfvinge, donna Isabella, gjort sig omöjlig som regentinna i Brasilien.

De pessimistiska underrättelser, som på telegrafisk väg varit synliga i den europeiska tidningspressen, ha sitt upphof från det reaktionära lägret i olika länder, hvarest man naturligtvis ej med blida ögon kunnat åse en revolution, som ej haft afskräckande blodsutgjutelser och allmän ekonomisk ruin till följd. Man fruktar exemplets makt; revolutionsmän i svart frack och hvit halsduk, med hatten i behandskad hand; äro — som dr Salles antyder — en ny företeelse i världshistorien.

Börsspekulationer äro naturligtvis äfven en källa till de falska underrättelserna om ställningen i Brasilien. Så t. ex. det uppseendeväckande telegrammet från Newyork af den 15 januari om ett fruktansvärdt blodbad i Rio den 18 december. Redan i början af januari — den 5 eller 6 — skulle man i London och Paris genom bref och tidningar vetat detaljer om detta blodbad, i händelse ett sådant verkligen egt rum den 18 december. Newyork-telegrammet af den 15 januari kom således något post festum. Det omtalade blodbadet, i hvilket 100 personer skulle ha fallit offer och »21 upprorsmakare dagen efter dömts till döden och afrättats», inskränkte sig, enligt tidningarne »Diario de Santos», »Diario de Campinas», »Correio de Campinas» och »Correio Paulistano» af den 20—24 december, dertill, att en mängd druckna soldater under befälets frånvaro uppfört sig på ett våldsamt och lugnet störande sätt, hvarför de af en utkommenderad trupp inspärrades öfver natten i sin egen kasern, hvarest de fingo sofva ruset af sig. Slikt händer äfven i monarkiska länder, trots förträffliga ordningsstadgar för rikets städer (såsom nu senast — i Vaxholm!) Men i Rio de Janeiro flöt dock ej en enda droppe blod, endast »cachaça» (brasil. bränvin), om till monarkiens eller republikens ära blef aldrig fullt utredt; dock misstänker man, att några monarkist sinnade f. d. hofleverantörer fingo betala kalaset. Alldeles utan betydelse synes emellertid revolten icke hafva varit, så stort fiasco den ock gjorde, ty samtidigt blefvo ett par af den fallna regimens mera framstående statsmän landsförvisade till Europa och flanera nu antagligen på Paris boulevarder.

Detta enda exempel torde vara tillfyllestgörande och mana till försigtighet vid återgifvandet af jobsposter från Brasilien, hvilkas ändamål är att uppmuntra reaktionära sträfvanden eller pressa ned

brasilianska statsp
den bästa
den finansministern
den finska stats
den svenska regering
den stora Rio-tidn
den 18 december.

Att det all
slott, trots slaf
befolkning, som t
oförklarligt. Med
petan, huru den
med Paraguay ti
den flere år til
framstående pers
agens, omfattand
för landet fortfa
tritas» af den
professoren i mat
den provisoriska
den i tur och ord
hans sjukdom e
att helt patriot
den endast krigs

För de
den tagna, som
endast oförklar
den nationalkar
den krigaren ej va
den äro egenmy
den tron, aktad
ningen, den
den dertill ha
den gald öfver att
den som dor
den hjäl. Det är

brasilianska statspapper, som, trots alla dylika försök, fortfarande åtnjuta den bästa kredit. Detta framgår af Rotschilds telegrammer till finansministern Roy Barboza och af den redogörelse öfver landets finansiella ställning, som den sistnämnde inlemnadt till den provisoriska regeringens president och hvilken redogörelse återfinnes i den stora Rio-tidningen »O Paiz», regeringens organ, af den 31 sistlidne december.

* * *

Att det allmänna lugnet varit och fortfarande är fullkomligt ostördt, trots slafemancipation och revolution, måste förefalla Europas befolkning, som för sin del har en hel annan erfarenhet om sådant, oförklarligt. Med afseende på revolutionen af den 15 nov. veta vi redan, huru den visserligen utfördes af den missnöjda, sedan kriget med Paraguay tillbakasatta militären, men att revolutionen dock sedan flere år tillbaka planlagts af det republikanska partiets mest framstående personligheter på det civila området, män af hög intelligens, omfattande bildning och fläckfritt rykte, och hvilka till lycka för landet fortfarande ha ledningen i sina händer. »Gazeta de Noticias» af den 6 jan. meddelar, att d:r Ruz Barboza och den lärde professorn i matematik Benjamin Constant, undervisningsministern, af den provisoriska regeringens nuvarande president, marskalk Fonseca, äro i tur och ordning utsedda till efterträdare i händelse af marskalkens sjukdom eller frånfälle. Detta bevisar, att det militära elementet helt patriotiskt underordnar sig det civila; i nuvarande ministär äro endast krigs- och marinministern militärer.

* * *

För den som ej närmare känner förhållandena, bör det absoluta lugn, som rådt och råder efter kejsardömets fall, förekomma ej endast oförklarligt, utan äfven rent af nedsättande för den brasilianska nationalkaraktern, synnerligast då man betänker, att den afsatte kejsaren ej var någon Nero, snarare en Marcus Aurelius, en den ädlaste, oegennyttigaste och mest upplysta menniska, som någonsin prydt en tron, aktad och ärad af alla partier. Men man fruktade tronarvingen, den bigotta donna Isabella, och hennes jesuitiska anhang, och därför har man stillatigande underkastat sig ett »fait accompli», glad öfver att ha undgått ett inbördes krig med alla dess fasor, något som donna Isabellas tronbestigning ovilkorligen skulle haft till följd. Det är således fruktan för jesuitvälde, ej fruktan för den all-

mänt vördade dom Pedro — som vid sin senaste afresa från Europa öppet förklarade för de portugisiska ministrarne, att han ansåg den republikanska statsformen för den bästa! — hvilken gör en monarkisk restauration omöjlig.

* * *

Brasilianaren i alla samhällslager utmärker sig för en naturlig intelligens och ett praktiskt förstånd. För att befria sig från kejsardömet, så länge en dom Pedro förde spiran, skulle han väl knappast offrat en blodsdroppe, men ännu mindre vill han offra sitt blod för att återställa monarkien med donna Isabella' — »a catholica» i perspektiv. Brasilianaren är dessutom i allmänhet varm patriot, som ej offrar fäderneslandets säkerhet och välfärd för dynastiska intressen, hur *historiskt* berättigade dessa ock kunna vara. Demokrat af naturen, känner sig brasilianaren dragen till den statsform, som han rundt omkring sig finner tillämpad, nämligen den republikanska. Han erkänner ej heller gerna något annat majestät än det, som uppenbarar sig i den honom omgifvande, öfver all beskrifning storartade, praktfulla och mäktiga naturen; urskogen tjusar hans sinnen, skyddar hans oberoende, gör honom enkel i lefnadsvanor, sann mot sig sjelf och andra och oemottaglig för det korrumpierande glitter, som alltid omgifver en tron, äfven då regenten sjelf är »en grånad veteran i vettets sold».

Den europeiska demokratien, och ej minst den svenska, har all anledning att hysa aktning och sympati för en nation, som satt »ordning och framåtskridande» på sin med hoppets färger smyckade flagga — som i sin riksförsamling, bestående af slafegande godsherrar, på en enda dag, den 13 maj 1888, utan ersättning och under obeskriflig entusiasm med ett dekret befriade närmare 800,000 negerslafvar, representerande ett värde af mer än 2,000 millioner kr. (Ännu 1883 gälde en arbetsduglig slaf 2 contos de reis = 4,000 kr. Bland de nu befriade fanns ingen under 17 år, ty lagen af den 28 sept. 1871 förklarade fri hvarje från denna dag af slafvinna födt barn. Den enskilda välgörenheten, som i Brasilien är mycket stor, hade dessutom redan före den allmänna emancipationen frigjort slafvar i tusental). Och det är samma nation, som nu utan ett enda blodsdåd *) och utan att eganderätten blifvit kränkt eller handel och

*) Den under det första tumultet sårade marinministern, den pligtrogne amiralen, baron Ladario, är lyckligtvis fullkomligt återsteld och har af den nya regeringen behandlats med all den konsideration en sådan man förtjenar.

vandel störda, utfört en revolution af epokgörande betydelse äfven för de europeiska folken, synnerligast för dem af latinsk ras, hvilka sannolikt redan före detta århundrades slut skola höja den republikanska fanan, påverkade ej endast af Frankrike, utan säkerligen äfven af den *oblodiga* statshväfningen i jättelandet på andra sidan Oceanen.

* * *

Mycket ha vi — här i »frihetens stamört» — att afundas detta land, hvarest de önskningsmål, som hägra för oss i ett aflägsset fjerran, såsom mogna frukter falla i den unga republikens sköte i form af dekret om allmän rösträtt, civiläktenskap, kyrkans skiljande från staten (dekreter. den 7 jan. 1890), församlings- och yttrandefrihet.

Dessa dekret skola utan tvifvel stadfästas af den 15 nov. detta år sammanträdande riksdagen, till hvilken allmänna val redan äro utlysta till den 15 instundande september. Rikets oerhörda omfång, bristfälliga kommunikationer i det inre af landet och den nya valordningen, hvilken utsträcker rösträtten till hvarje myndig och välfredad medborgare, som kan läsa och skriva, äro faktorer, hvilka omöjliggjort ett tidigare sammankallande af den lagstiftande församlingen.

Den nya naturalisationslagen, som gifver alla främlingar lika medborgerliga rättigheter med de infödde, har sedan många år haft sin ifrigaste förespråkare i en af landets ädlaste och högst begåfvade män, grundläggaren af »A Sociedade Central de Immigraçao», f. d. senatoren, vicomte Alfredo d'Escragno Taunay, kejsarens personlige vän och tillhörande det konservativa partiet, som i flera viktiga frågor visat sig ganska reformvänlig på kejsardömets tid. Denna lag har tillika med fullständig religionsfrihet — sent omsider blifvit genomförd och skall utan tvifvel genom sina verkningar snart göra Brasilien till ett det härligaste framtidsland så i politiskt som socialt och ekonomiskt hänseende. Nästan lika stort som hela Europa och tiodubbelt fruktbarare och rikare på resurser af alla slag, skall det i en snar framtid draga till sig en stor del af gamla världens afskatter, militärbördor och fördomar nedtryckta befolkning.

Med befrielse från slaveriets förbannelse i alla dess former är nu ormen utdrifven ur

»Söderns paradis, der solens milda kraft
uppammar sjelfsådd skörd och kokar drufvans saft,
der himlen jemt är blå, och i en evig sommar
orangens guld slår opp, och lagrens krona blommor.»

Enligt ingångna meddelande till Generalkonsul Rosén, ämnar Regeringen anlägga en ny Koloni uteslutande för Skandinaver, uti Provinsen Rio Grande de Sul. Koloniens namn blir »Nova Suecia» (Nya Sverige). Jorden fruktbar och klimatet särdeles hälsosamt och passande för Nordboar.

Till underrättelse för de personer, som ännu begagna sig af fria resorna till Brasilien, anföres här nedan följande officiella meddelande från brasilianske generalkonsuln i Portugal, hvarigenom ytterligare styrkes, att nämnda frisesor erhållas utan någon som helst återbetalningsskyldighet i hvad form det än vara månde:

«Brasiliens Generalkonsulat i Portugal och dess besittningar.

Paulo Porto Alegre, Brasiliens Förenta Staters Generalkonsul i Portugal etc. intygar härmed på förfrågan af hrr José Antunes dos Santos & C:ni, emigrationsagenter härstädes, att i följd af de denna firmas mig bekanta kontrakt såväl med brasilianska regeringen som äfven med privata bolag, såsom t. ex. Sociêdade Promotoro de Emigração de St. Paulo och Associacao dos Lavradores de Contagallo, de européer, hvilka såväl genom deras förmedling som genom många andra agents bemedling befordras till Brasilien gratis, eller uteslutande på statens bekostnad, äro fullkomligt fria (aldeles som om de vore passagerare, som hade afrest på egen bekostnad); att de icke hafva att afsluta något kontrakt med någon, hvarken här i Europa eller i Brasilien, hvarken med regeringen eller ännu mindre med privata personer; att de följaktligen icke ådraga sig någon som helst skuld till någon: att de icke hafva att ersätta någon ett öre, om dessa emigranter jemte deras familjer vid hvilken tid som helst vilja återvända till deras hemtrakt; vidare att det icke existerar någon lag i mitt land, som tvingar emigranterna att kvarstanna i brasilianska länder eller på något som helst sätt motverkar deras fria vilja, skulle de afresa när och huru det dem behagar, utan något hinder från landets myndigheters sida; slutligen att emigranterna och deras familjer efter deras tycke och val kunna bosätta sig i hvilken som helst af republikens 21 stater, hvarest de isynnerhet såsom landtarbetare eller åkerbrukare i hvarje hänseende åtnjuta ojemförligt mera frihet än i Europa, så länge de äro arbetsamma menniskor och icke afvika från de goda sedernas väg.

Slutligen får jag vidare intyga att alla dessa och många andra stora fördelar erbjudas emigranterna af mitt lands regering med de största offer af statskassorna, såsom det visar sig af det officiella

trycket, och endast har till ändamål att snabbt befolka republiken och göra densamma rik genom landets produktion.

Utfärdadt i Lissabon den 24 febr. 1890 under mitt embetssigill.

(L. S.) **Paulo Porto Alegre**

Brasiliens Förenta Staters
Generalkonsul.

Herr Paulo Porto Alegres underskrift bestyrkes härmed den 24 febr. 1890.

(L. S.) *Carlos Augusto Scola.*

Uppvist för legalisering af Notarius Publicus herr Carlos Augusto Scolas namnteckning.

Lissabon den 25 febr. 1890.

(L. S.) *J. T. O'Neill.*

Dansk Generalkonsul.

Rätt öfversatt från hufvudskriften betygar
Stockholm den 17 mars 1890.

Ex officio
Ferd. Svensson.
Not. Publ.»

Utnämning.

Landtbruks, Handels och offentliga arbetens Minister och Statssekreteraren beslutit utnämna svenske undersåten Bentham Nelson, boende i Sverige, till Agent uti nämnde rike för invandring till Brasilien därför uppbärande de afgifter (gage) hvilket honom rättmätigt tillkommer.

Rio de Janeiro dan 9 April 1890.

Francisco Glicerio.

Instruktioner

för svenske medborgaren Bentham Nelson, afsänd i uppdrag till konungarikena Sverige, Norge och Danmark.

1:o.

Svenske medborgaren Bentham Nelsons sändning har till särskildt ändamål, att för Brasiliens förenade staters Republik bana väg för emigrationsströmmen hvilken årligen riktas från ofvannämnde land till Nord Amerikas förenade stater, och därest han skulle af särskilda bevekelsegrunder, finna sig derutinnan hindrad, att söka annan plats där han kan utöfva sin verksamhet.

2:o.

För detta ändamål bör förenämnde svenske medborgaren Bentham Nelson uti något af de tre förenämnde landen, der han finner sådant lämpligast upprätta ett informations kontor, tillkännagifvande det genom alla kungörelses medel, så att han — vare sig personligen eller genom bref, må kunna lemna alla nödiga upplysningar rörande Brasiliens förenade staters Republik.

3:o.

Uti de upplysningar som han lemnar, bör svenske medborgaren Bentham Nelson vara högst noggrann, därigenom undvikande, att

emigranterna må någonsin kunna beklaga sig däröfver, att de utlovade förmånerna icke blifva verkligen fullgjorda. Till uppfyllande häraf, bör han hafva för ögonen, att Regeringen icke önskar annat, än att underlätta införandet af landtbruksarbetare; att dessa ega rättighet, att taga den bestämmelse som anstår dem inom landet, säkra på att de icke få annan hjälp, än såsom fripassagerare, samt en uppmätt och begränsad jordlott inom kolonien, efter emigrantens val, på hvilken han finner ett provisoriskt hus till hans skydd, verktyg till arbetet, säd, samt arbete på vägar under konstruktion inom terrängen, där han får uppbära den nödiga aflöningen till sitt underhåll under den första tiden på det att han må för sitt arbete erhålla de nödiga medeln till sitt uppehälle — — — —

General Inspektionen öfver landet samt kolonierna den 17 Juni 1890.

General Inspektorn

F. de B. Acciolide Vasconcellos

Att förestående öfversättningar äro fullt öfverensstämmande med det mig förevisade portugisiska originalet; det varder härmedelst intygadt med Embets underskrift och sigill. Göteborg den 20 November 1890.

Ino Th. Aubourne,

Translator Publicus jur.

(sigill)

Enligt lagen af den 28 Juni 1890 rörande emigrationen till Brasiliens förenade stater komma följande bestämmelser att tillämpas:

1:a Capitlet.

5:e artikeln: Fria resor på Regeringens räkning erhålla;

- 1:o. Jordbrukare-familjer, föräldrar och barn jemte farfader eller morfader, farmoder eller mormoder öfver 50 år gamla.
- 2:o. Ogifta personer emellan 18 å 50 såvida de äro jordbruksarbetare.
- 3:o. Mekaniska och i annan industri kunniga arbetare samt handverkare och tjenare alla i ålder från 18 å 50 år.

Sjukliga eller med kroppsligt lyte behäftade personer erhålla endast fri resa i det fall att de tillhöra någon familj af minst 2 fullt friska och kraftiga personer.

6:e artikeln: Högst 50 % ogifta landtarbetare och 30 % ogifta yrkesidkare erhålla fri resa — — — — —

Frikostigt tillmötesgående från Brasilianska Regeringens sida.

Fattiga landbrukarefamiljer med många barn, kunna erhålla fria resor ända från sin hemort, då ansökningar derom åtföljda af intyg om medellöshet, utfärdade af Pastor eller Kommunalnämnds ordförande, insändas till Brasilianska Informations Byrån i Göteborg.

Bentham Nelson.

I N:o 363 af tidningen Sydsvenska Dagbladet Snällposten (Malmö) för den 9 Aug. 1890 läses:

Emigrationen till Brasilien. Svenske konsuln i Rio de Janeiro, W. Weselius, skrifver härom i sin årsberättelse för 1889:

Under året ankommo 65,150 utvandrare af begge könen till Brasilien mot 131,268 under året förut. Orsakerna till denna betydande minskning i utvandrareströmmen torde väl dels vara den stora sjuklighet, som rådde år 1888, hvilken har afskrämt många från resan, dels vissa ganska betydande inskränkningar, som italienska regeringen gjorde i rättigheten att utvandra, då som bekant den italienska utvandringen är den betydligaste af dem alla.

Emigrationen hit från de Förenade rikena är högst obetydlig. Den har företrädesvis vänt sig mot de södra provinserna, hvarest klimatet bättre lämpar sig för nordbor. I Rio Grande do Sul har kolonien »Caxias» en svensk styresman, och har det lyckats generalkonsulatet att förmå brasilianska regeringen att dit förskaffa åtskilliga svenska familjer, hvilka hade bosatt sig i provinsen Minas Geraes.

Emigranterna åtnjuta ännu fri resa så väl från hemorten som sedan inom Brasilien för sig och sina effekter. Vid ankomsten till Rio de Janeiro mottagas de ombord af emigrantstyrelsens tjänstemän, hvilka föra dem till emigrantherberget, der de under någon tid åtnjuta fritt underhåll och om så skulle påfordras fri läkarevård och medicin, hvarefter de på statens bekostnad transporterats till den ort, der de sjelfva önska bosätta sig. I de flesta provinser finnes ock god statsjord att få köpa i lotter om 30 hektarer för priser, som vexla mellan mr. 150 oeh mr 450 pr lott. Betalningen kan få verkställas, om så skulle önskas, terminsvis under fem år, och kan man få vänta de tre första åren med afbetalningarne. Dessa äro de hufvudsakliga fördelar, som sedan den förra regeringens tid äro beviljade emigranterna och dessa äro ännu gällande. Den nuvarande provisoriska regeringen har ännu ej bestämt något angående denna sak, men har muntligen förklarat sig gynna och vilja på allt sätt befrämja emigrationen till Brasilien.

Allmänna bestämmelser.

Krymplingar, lama, blinda eller med annat kroppsligt lyte behäftade personer erhålla ej fri resa. Detsamma gäller om sinnessvaga.

Personer, som lida af smittosamma sjukdomar, få ej heller medfölja.

Med hvarje fartyg medföljer en läkare, som gratis lemnar hjälp, ifall någon passagerare skulle insjukna under resan; medicin lemnas äfven gratis. Hvarje passagerare är skyldig att rätta sig efter de föreskrifter, som gifvas ombord, samt åtlyda kaptenens befallningar.

Af resgods eger hvarje vuxen passagerare fritt medföra $\frac{1}{2}$ kubikmeter = 19 kubikfot (reskistan kan således vara 1 meter lång, $\frac{1}{2}$ meter bred och 1 meter hög), barn hälften så mycket. Någon bestämd vikt är ej föreskrifven för resgodset å ångbåten, men å jernvägen mellan Hamburg och Bremen, å hvilken resan varar cirka 2 timmar, får hvarje passagerare afgiftsfritt medföra endast 25 kg., barn hälften så mycket. Uppstår öfvervigt, betalas därför enligt gällande taxa.

Af sängkläder bör medtagas 1 à 2 filtar eller täcken för hvarje person. Fjäderbolstrar användas högst sällan i Brasilien.

Verktyg, som man anser sig hafva bruk för, böra medtagas; dock endast de mest nödvändige, på det ej en allt för stor öfvervigt må uppstå.

Allt resgods måste vara väl inpackadt i koffertar, kistor eller ressäckar, å hvilka egarens namn jemte bestämmelseorten för resan böra tydligt *målas*.

Passagerarne ega af resgods behålla hos sig sjelfva endast kappsäckar eller nattsäckar, filtar och andra mindre effekter; allt större gods stufvas i lastrummet och utlemnas ej förr än vid framkomsten. Passagerarne anmodas att vid framkomsten till Brasilien noga tillse, att hvar och en riktigt bekommer sina tillhörigheter, emedan icke något afseende fästes vid senare gjord reklamation.

I resgodset är det strängeligen förbjudet att inpacka eldfarliga, exploderande eller andra ämnen, hvaraf fara kan uppstå.

Upplysningar.

Resan skall ej hvarken genom afarbete eller på något annat sätt återbetalas efter framkomsten, utan är den fullkomligt fri från Bremen, och kommer emigranten således ej att ikläda sig någon som helst slags skyldighet härför.

Brasilien har öfverflöd på fruktbar jord, men saknar tillräckligt med folk att uppodla densamma, och för att nu få denna sak af hjälpt gifver regeringen fri resa åt europeiska invandrare.

Det fordras ej någon skicklighet i landtbruk eller landtligt arbete, utan endast att man ej är alldeles obekant med sådana göromål, som i allmänhet förekomma på landet.

Emigranten emottages i Rio de Janeiros hamn af dertill utsedd myndighet, åtnjuter god behandling, erhåller fritt logi och föda i regeringens herberge under åtta dagar och får sedan fri resa till hvilken del af landet som helst eller dit, hvarest han önskar bosätta sig, samt är sin egen herre och ej bunden på något sätt eller vis.

I staten Rio Grande do Sul, den sydligaste af Brasiliens förenta stater, har nyligen bildats en svensk koloni, hvilken styres af en svensk direktör, en man, som af samtliga dit anlände svenskar blifvit vitsordad såsom en mycket redbar och human person, den der med råd och dåd på allt sätt söker bistå sina landsmän, såsom synes bland annat af en i N:o 68 af nya Wexiöbladet publicerad artikel. Kolonien räknar redan flera hundra invånare af svensk härkomst och är stadd i snabb tillväxt.

Hvarje invandrare, som i Rio Grande do Sul nedsätter sig såsom kolonist, erhåller för så godt som ingenting circa 60 tunnland jord af god beskaffenhet, 20 milreis (1 milreis = omkring 2 kr.) till verktyg samt 100 milrels för uppförande af det hus, som sedan blir hans egen tillhörighet. Dessa penningar skola framdeles återbetalas, men på det mest förmånliga vilkor. För arbetet på sitt hus, byggandet af vägen och nedhuggandet af skogen framför bostaden erhåller kolonisten 2 milreis pr dag eller ock betalning efter ackord, om han finner detta vara fördelaktigare. Sålunda erhåller genast lönande arbete.

Klimatet i Rio Grande do Sul är helsosamt, måttligt varmt och mycket angenämt. Jordmånen är fruktbar. Korn, hvete, råg och vinrankor lemna god afkastning; tobak, majs, ris och bönor löna rikligen odlarens möda. Flera jern- och stenkolsgrufvor finnas i staten.

Landets språk är portugisiska, hvilket någorlunda kan inhemtas inom några månader. En god hjälpreda vid inlärandet deraf utgör en nyligen utkommen för invandrare till Brasilien särskildt lämpad *svensk—portugisisk språklära*, en bok, som hvarje till Brasilien emigrerande person bör förskaffa sig. Den kan erhållas å *Brasilianska kontoret* mot insändandet af 1 kr. i frimärken eller ock pr efterkräf. Penningar som medtagas till Brasilien böra utvexlas i engelskt mynt. Vexling kan ske i bank i Malmö.

Råd för invandrare till Brasilien.

Ät icke omogna frukter; sof icke i samma kläder, som Ni burit om dagen; drick icke alkoholhaltiga drycker; bada endast om morgonen; utsätt Er ej för nattens kyla. Vegetarianskt lefnadssätt med kost, bestående hufvudsakligast af grönsaker, är i varma länder för helsan lämpligast.

Sverige och Brasilien.

(Enligt en korrespondens till Svenska landsortstidningar).

På senare tiden har som bekant den svenska utvandringsströmmen i rätt hög grad börjat taga riktning åt Brasilien, den stora unga republiken i Sydamerika.

Det torde därför icke minst ur denna synpunkt kunna intressera att då och då erfara något dels om våra utvandrarens öden, dels om våra öfriga förbindelser med Brasilien och händelserna därute. Jag är i tillfälle att i första hand meddela åtskilligt i denna väg.

Hvad som i första rummet torde intressera är naturligtvis:

emigranternas mottagande i Brasilien.

Rörande detta ämne ligger just nu framför mig *i originalskrift* ett dokument som är fullt upplysande.

Det är en förklaring afgifven af 31 svenske invandrare till Brasilien, af hvilka 21 äro familjefäder och hafva sina familjer med sig till det främmande landet samt 10 utvandrare utan familj.

Emigranterna förklara:

»att resan från Bremen till bestämningsorten i Brasilien skett på brasilianska statens bekostnad;

att emigranterna under hela resan blifvit utmärkt behandlade;

att de äro fullt belåtna med den jord de fått utvälja åt sig, och att intet som hälst tryck på deras själfbestämmningsrätt utöfvats;

att de erhållit tillräckliga medel att inköpa verktyg, och fått mot dagspenning utföra förberedande koloniseringsarbeten;

att de erhålla tillräckliga medel af staten till byggandet af hus och vägar åt sig, hvilka medel få afbetalas på sju år samt slutligen

»att — om ock såsom alltid vid bosättning i främmande land, åtskilliga oförutsedda svårigheter möta invandraren äfven här, i Brasilien — vi dock äro öfvertygade om att hvar och en som kan och vill arbeta, här skall kunna komma till välstånd.»

Detta låter ju särdeles hugesamt. Skrifvelsen är dagtecknad Caxias den 11 Juli 1890.

Svenskt exportmuseum i Rio.

På enskild väg har initiativ tagits för att i Rio de Janeiro upprätta ett svenskt exportmuseum efter mönstret af det kapten *Adde* upprättat i Buenos Ayres i Argentina.

Grossbandlanden *I. Holmer* från Stockholm har innevarande sommar för detta ändamål besökt ett stort antal bruk, verkstäder och exportörer öfver hela Sverige, samt samlunda uppsamlat en mängd prof på artiklar hvilka väntas kunna få afsättning i Brasilien. Bland dylika alster nämnas Eskilstuna-produkter, våra porslinsfabrikers fabrikat, jordbruksredskap och verktyg, ritningar å Lignavillor, tändstickor, järn och trä, m. m.

Herr *Holmer* har för några veckor sedan afrest till Rio och bör i dagarne inträffa därstädes. Det är att antaga att om hans planer visa sig realisabla, *exportföreningen* skall understödja upprättandet af en exportagentur i Rio, likasom förut i Buenos Ayres.

Sverige har många fördelar att vinna i Brasilien — om man ej försitter fatalierna.

Verldsutställning i Brasilien

ämnar man arrangera 1892. Den skall ega rum i Stt Paolo, Brasiliens Chicago. Plats för utställningen är redan bestämd och på *enskild* väg tecknas för ändamålet 8 millioner kronor (4,000 contos).

Till utställningen komma sannolikt europeiska staterna att inbjudas.

Utdrag ur ett bref, infördt i Nya *Wexiö*bladet för den 26 Aug. 1890.

Från Brasilien ha i dagarne till föräldrar och anhöriga härstädes ingått 2 bref och underrättelser från tvenne i våras utvandrade unga *Wexiö*bor. Brevet andas belåtenhet och godt hopp för framtiden, och tillåta vi oss här med vederbörligt tillstånd meddela ett och annat ur desamma.

Det första brevet är dateradt Ex-coloni *Caxias* den 18 April.

— — — — — Ja, nu äro vi ändligen snart komma i lugn efter att hafva tillbragt 2 månader på resande fot. Här något om resan. Den 5 mars lemnade vi Lissabon och ankommo till Pernambuco den 16 i samma månad efter en i allo treflig och lyckosam resa. I Lissabon fingo vi ombord 22 st. portugiser, alla med ett undantag af manskön. Vi kommo mycket godt öfverens med dem. I Pernambuco voro vi i land och besågo staden med närmaste omnejd, och vi blöfvo riktigt slagna af häpnad vid åsynen af den storartade naturen. Den 18 afgingo vi från Pernambuco och ankommo till Rio de Janeiro den 22 tidigt på morgonen.

På förmiddagen lemnade vi fartyget och afgingo till emigrantherberget på ön Ilha das Flores, der vi föte oss funno en circa 100 italienska emigranter. På eftermiddagen ankommo äfven de emigranter, som samtidigt med oss afgått från Bremen, och deribland de svenskar vi träffat i Malmö, nemligen familjen Danielsson, en 63 års f. d. inspektor vid namn Edström med tvenne vuxna döttrar samt en ungkarl vid namn Öhrlin, alla från Stockholm. Herberget var alldeles utmärkt inrättadt och maten särdeles god. Ön är ett riktigt paradiset, belägen omkring en timmes färd med ångbåt från Rio de Janeiro.

På tisdagen reste vi in till staden för att tala med svenske konsuln, och rådde han oss att resa hit i provinsen Rio Grande do Sul. På torsdagen afreste de andra svenskarne, men tre fingo stanna kvar, af hvad orsak vet jag ej. Slutligen på tisdagen den 1 April fingo äfven vi resa med staden Porto Alegre i Rio Grande do Sul såsom mål. Fartyget, med hvilket vi anträdde färden, var en hjulångare och hette »Rio Pardo». Vi voro tillsammans ungefär 200 passagerare, bestående af spanjorer, italienare, tyskar, 3 svenskar samt 25 st. brasilianska soldater. Vi kommo till Porto Alegre tisdagen den 8 April. På denna båten var maten ytterst dålig, fullkomligt onjubar. Min födelsedag den 3 April lågo vi i hamn i en stad Desterro och firade vi den med att spisa räkor, hvilka voro både stora och goda. Påskdagen lågo vi i Rio Grande, och firade vi den med att gå i land och äta en biffstek och vindrufvor, hvilka senare voro mycket billiga, 32 öre för ett kilo.

I Porto Alegre träffade vi på emigrantherberget åter de andra svenskarne, men skulle de följande dag afresa. Vi åter fingo stanna i Porto Alegre till lördagen, då vi med en flodångare afreste till staden Sao Sebastiao do Caby, der de andra svenskarne inväntade oss. Vi ankommo dit på lördagseftermiddagen den 12 April. På måndagsmorgonen anträdde vi resan till kolonien Caxias på 2 vagnar, hvardera förspänd med 5 mulåsnor, hvilka kördes af en ridande körsven. Färden gick på de dåligaste vägar jag någonsin skådat och räckte i 3 dagar. Nätterna fingo vi tillbringa i små af regeringen uppförda herbergen vid vägen, och vår mat fingo vi sjelfva laga, men erhöilo af regeringen 400 reis d. v. s. 80 öre pr dag och person att köpa mat för.

Direktören öfver kolonien Caxias är en svensk och heter Tufvesson, en mycket snäll och hjälpsam man. Dock är det ej här i Caxias vi skola köpa jord, utan två dagars resa härifrån i sjelfva urskogen. Dit skola vi karlar rida om måndag för att se på landet. Man erhåller 60 tunnland jord på kredit för 200 milreis eller 400 kr., och sade direktören, att man kanske ej behöfver betala förr än om 20 år. Vidare erhåller man 20 milreis att köpa

verktyg för. Här i Caxias bo vi på regeringens herberge samt erhålla 400 reis om dagen att köpa mat för, men maten få vi sjelfva laga. I dag kokade jag kallops, som smakade ganska bra. Köttet här kostar 32 öre per kilo och äggen 40 öre för 12 st. När vi komma till vårt mål, få vi ligga på sjelfva marken tills vi få våra hus uppförda.

I morgon skola vi gå till direktören och arbeta, för betalning förstås. Vi skola nemligen reparera en spisel samt krita köket.

I ett senare bref, dateradt den 6 Juni, heter det:

Sedan jag sist skref, hafva vi förtjenat lite mynt. Vi hafva nemligen gjort en ridväg till de vid floden Rio das Antos belägna kolonilotterna, och hafva vi nu bestämt oss att köpa tvenne af dem, som ligga bredvid hvarandra. Vägbyggnaden tog en tid af 27 dagar, från den 3 t. o. m. den 30 maj, så att vi fingo fira pingsten i tält ute i urskogen, och hade vi till mat endast svarta bönor kokade i vatten tillsammans med lite hvetemjöl, utan något slags sofvel. Båda pingstdagarne måste vi arbeta, ty provianten var nästan slut. Vägens längd som vi gjort, belöpte sig till något öfver 15,000 meter, men om vi erhålla dagspenning eller få betalt på ackord, veta vi ej ännu, men har direktören lofvat att gifva oss det han finner fördelaktigast för oss. Dagspenningen, som här betalas af regeringen är 2 milreis = 4 kronor.

Vid floden Rio dos Antos växer och odlas en massa växter, såsom majs, ris, sockerrör, mullbärsträd, bomull, bananer, ananas, vin m. m. Potatisen mognar på tre månader och majsen kan gifva 2 skörदार om året. Floden är mycket fiskrik.

Snart skola vi ut på en annan vägbyggnad; meningen hade varit, att vi redan den 3 dennes skulle börjat dermed, men 2 af våra landsmän sjuknade, dock ej farligt, så att vi måste inställa vår färd. Nästa månad begifva vi oss ut till våra kolonilotter för att hugga ned skogen, bränna och plantera, så att vi till julen kunna äta färsk potatis.

Här är nu vinter och ganska kallt, isynnerhet om rätterna, så att somliga morgnar är marken alldeles hvit af rimfrost. Caxias ligger också 800 meter högt öfver hafvet; våra kolonier ligga betydligt lägre. Dock har vintern här ett helt annat skaplyne än i Sverige; träden stå helt gröna, mångfaldiga blommor finner man öfverallt, och midt på dagen är det ganska hett. Här finnes ej heller såsom i Sverige någon gryning om morgnarne eller skymning om qvällarne, utan kl. 6 om morgonen blir det ljust liksom genom ett trollslag, och kl. 6 om aftonen blir det lika fort mörkt igen.

Landet kostar per lott (hvarje lott innefattande 60 tunnland)

400 kronor., och erhåller emigranten, så snart han bestämt sig för en lott, 40 kronor, samt när han uppfört sitt hus och huggit ned skogen och planterat en viss areal 200 kr. Vidare får han vid behof arbete på vägar eller dylikt för regeringens räkning och erhåller då antingen 4 kr. pr dag eller också efter beting. Jorden behöfver ej genast betalas, utan först inom 5 år, och är man de första 2 åren befriad från att erlægga någon betalning.

Vilddjuren här göra ej menniskan någon skada, eljest förekomma här tigern, amerikanska lejonet, tapiren, tre arter vildsvin, apor, samt en ganska allmänt förekommande, i träd sig uppehållande större gnagare, som här kallas »qvatti». Af foglar finnes en mängd papegojor, kolibri samt otaliga andra, hvilkas namn jag ännu ej känner. Af dessa djur har jag hittills varit i tillfälle att se i vildt tillstånd jaguaren eller tigern, tapiren, en art mindre vildsvin samt »qvattin», hvilken senares kött jag äfven smakat. Af ormar har jag, ehuru jag nära en månad vandrat i skogen, ej ännu sett en enda.

Denna provins, »Rio Grande do Sul», anser jag vara den mest passande för de svenskar, som ämna emigrera till Brasilien, ty den har ett mycket sundt klimat och kommer troligen att gå snabbt framåt. Vägarne här omkring äro till största delen af dålig beskaffenhet; men det blir nog med tiden afhjelpat, och om några år hoppas vi få jernväg till Caxias. alla som ämna emigrera till Brasilien böra från Sverige medtaga verktyg (yxor, sågar, hackor m. m.) skjutgevär, kokkärl, ty sådana saker äro mycket dyra här; så t. ex. kostar en 2-kannors gryta af jern här 6 kr. 40 öre.

Brevet slutar med orden: »Helsa alla bekanta från oss och säg dem, att vi trifvas alldeles utmärkt väl i Brasilien».

Aftryck af ett bref infördt i Skånska Aftonbladet för den 29 Augusti 1890:

Facendan St: Cecilia den 17 Juli 1890.

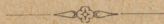
Bäste broder och vän Johan.

Nu måste jag väl ändtligen skrifva till dig och låta dig veta att jag lefver och har det bra. Du må tro att jag många gånger tänkt mig att skrifva, men du må förlåta mig att det icke blifvit något af. Jag fick för en tid sedan bref ifrån min bror, han säger att du af honom fått min adress och att du spetsar på att resa hit, och det gör du klokt i. Är det så att du har lust att resa hit, så vill jag hjertans gerna ombesörja biljett åt dig, den skall icke kosta dig ett kopparöre, ej heller kommer du att betala den af scm

många språkar, utan när du kommer fram till emigranthuset i San Paulo så är du din frie man, ty du har lof att resa hvart du vill, och från Sao Paulo har du fri resa pr jernväg till hvilken plats du vill i hela provinsen. Så det är något f--dt slödder alltihop att dom säger att dom får arbeta resan af och att de få vara slafvar tills den blir betald, det säger jag med rent samvete »det är lögn». Finnes det något friare land för arbetare än Brasilien skulle jag ha lust att se det, för här gör arbetaren som han vill, åtminstone på kaffeplantagerna, något annat har jag icke försökt, men väl hört omtalas för att vara utmärkt bra; tro mig, jag talar sanning. Men Johan, är det så att du bestämmer din resa, så vill jag först och främst säga dig att det vore bäst för dig att taga din fästmö med dig, så kunde du bli kolonist med detsamma du kom, och en kolonist här har det mycket bättre än en rik bonde i Sverige. Jag hade bröllop med min gamla fästmö den 1:ste Juli och nu är jag kolonist. Hon och hennes broder kommo härtill den 16:de Juni. Nu vill jag omtala hur en kolonist har det. Han får utaf facendern fritt hus, bestående af 2 till 3 rum med kök, fri eldbrand, dessutom fri jord att planta på, såsom majs, bönor, ris samt öfrigt som behöfs till födovaror; man har inga skatter att betala. Så bestämmer kolonisten hur mycket kaffe han tror sig till att kunna sköta, derefter förtjenar han. Nu i plockningen tjenar man godt med pengar. Min hustru och jag plocka tillsammans och förtjena tillsammans 2—2 1/2 milreis om dagen (1 milreis = 2 kr.) och det är ju vackert när man tänker på att man har inga andra utgifter än födan och den plantar man sjelf. Jag har nu ~~l~~gt mig upp med lite kreatur, jag har med stort och smått omkring 30 höns samt 1 svin. Efter plockningens slut skall jag köpa mig en ko, så har jag allt hvad jag behöfver, och det är billigt att föda kreatur här, för man har fritt bete till dem på facendan. Nu har jag på det samvetsgrannaste omtalat för dig hur jag sjelf har det, och nu må du sjelf afgöra med dig hur du vill. Svara mig på detta bref så fort du kan, och är det så att ni vill resa så uppgif för mig edra namn samt ålder, så skall jag skrifva efter biljetter så fort jag får ditt bref.

Tecknar vänligen din vän och bror

Carlos Hansson.

granthuset i Sa
sa hvart du vil
hvilken plats du
vöder allihop en
le få vara släp
te »det är lig
ien skulle jag ha
ill. åtminstone på
men väl hört ve
ar sanning. Men
vill jag först ut
a din fästna med
rom, och en bibli
e i Sverige. Jag
uli och nu är jag
l den 16de Jun
får utaf facon
fri eldbrand, des
s samt öfrigt som
etala. Så bestäm
l att kunna sitta
man godt med pe
örtjena tillsammans
den det är ju ve
utgifter än fören
upp med litet kre
höns samt i sta
ko, så tar jag på
eatur här, för nu
g på det samve
och nu må du sitta
tta bref så fort du
för mig extra namn
fort jag får ditt be

os Hansson.

